

MORGAN RICE

VZESTUP STATEČNÝCH

SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA DRUHÁ

Morgan Rice

Vzestup Statečných

Серия «Králové a Čarodějové», книга 2

Аннотация

Dění nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jakou je například Cyklus dědictví od Christophera Paolini.. Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po další tvorbě. The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků) Bestseller číslo jedna! VZESTUP STATEČNÝCH je knihou číslo 2 autorky Morgan Rice, která je epickým fantasy příběhem ze ságy KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ (která začíná knihou VZESTUP DRAKŮ, tato kniha je ke stažení zdarma) ! Následkem drakova útoku je Kyra vyslána na naléhavou misi: přejít Escalon a vyhledat svého strýce v tajemné Věži Uru. Nadešel čas, aby se dozvěděla, kým vlastně je a kým byla její matka, a začít trénovat a dále rozvíjet své jedinečné schopnosti. Bude to mise, která bude pro osamocenou dívku představovat mnohá nebezpečí, Escalon je totiž plný nebezpečných divokých bestií a nebezpečných lidí – tato mise si vyžádá všechnu její sílu, aby vůbec dokázala přežít. Její otec, Duncan, musí vést své muže na jih, až k velkému vodnímu městu Esephusu, aby se pokusil o osvobození svých krajanů, kteří spočinuli v pevném sevření Pandesianů. Když se mu to podaří, bude

muset dojít až k proradnému Jezeru Ire a pak vystoupat na ledové vršky Kosu, kde žijí neústupní bojovníci Escalonu, muži, které bude muset naverbovat, aby měl alespoň nějakou šanci obsadit hlavní město. Alec a Marco utečou od Plamenů a ocitnou se na útěku Trnovým lesem, kde je budou stíhat exotické bestie. Na své cestě domů, kam míří, aby se znovu shledal se svou rodinou, podstupuje hrůznou cestu nocí. Když dorazí na místo, je šokován tím, co tam najde. I přes svůj lepší úsudek se Merk rozhodne pomoci dívce a poprvé ve svém životě se ocitne zapleten do záležitostí cizích lidí. Nepodstoupí svou pouť do Věže Uru a zmučený si uvědomí, že věž není tím, co vlastně čekal. Vesuvius pobízí svého obra, zatímco vede Skřítky na jejich podzemní misi a snaží se podejít pod Plameny, a v tentýž okamžik je drak Theos na své zvláštní misi v Escalonu. Se svou silnou atmosférou a ucelenými postavami je VZESTUP STATEČNÝCH ohromující ságou o rytířích a bojovnících, králech a Lordech, o cti a udatnosti, kouzlu, osudu, nestvůrách a dracích. Je to příběh lásky a zlomených srdcí, zklamání, tužeb a zrady. Je to vrcholná fantasy, která nás zve do světa, na který už nikdy nezapomeneme, do světa, který osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku. KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ – Kniha třetí – bude již brzy dostupná. Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy Čarodějova prstenu již není pro co žít, pak jste na omylu. Morgan Rice přichází s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chrabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce... Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury. --Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Vzestup draků). Je úspěchem – hned od samotného začátku.. Je to mimořádná fantasy.. a začíná, jak se očekává, bojem hlavního hrdiny, který hladce vpluje

mezi širší okruh rytířů, draků, kouzlo a nestvůry, a také do svého osudu.. Najdeme zde všechny požitky bujné fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými.. Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů. --Midwest Book Review, D. Donovan, eBook Reviewer (o knize Vzestup draků) Kniha plná zápletek, kterou lze snadno přečíst za jeden víkend.. Dobrý start slibné ságy. San Francisco Book Review (o knize Vzestup draků)

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	18
KAPITOLA DRUHÁ	25
KAPITOLA TŘETÍ	31
KAPITOLA ČTVRTÁ	55
KAPITOLA PÁTÁ	63
KAPITOLA ŠESTÁ	76
Конец ознакомительного фрагмента.	86

VZESTUP STATEČNÝCH

(SÁGA KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ — KNIHA DRUHÁ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

PROMĚNĚNÁ (první kniha ze série Upířích žurnálů), ARÉNA JEDNA - OTROKÁŘI (první kniha z Trilogie přežití), CESTA HRDINY (první kniha ze ságy Čarodějův prsten) a VZESTUP DRAKŮ (první kniha ze série Králové a čarodějové), jsou všechny dostupné zdarma ke stažení!

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách,

přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po skončení ságy ČARODĚJOVA PRSTENU již není pro co žít, pak jste na omylu. V příběhu VZESTUP DRAKŮ přichází Morgan Rice s příslibem další vynikající série, kde nám umožňuje ponořit se do fantazie o skřítcích a dracích, chabrosti, cti, kuráže, kouzla a víry ve vlastní osud. Morgan se znovu podařilo vykreslit silné postavy, které nás nutí je povzbuzovat na každé stránce....Dílo najde své místo v knihovnách všech příznivců dobře psané fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“VZESTUP DRAKŮ je úspěchem – hned od samotného začátku.... Je to mimořádná fantasy...a začíná, jak se očekává, kdy jeden hrdina bojuje a hladce vstoupí mezi širší okruh rytířů, draků, kouzla a nestvůr, a také osudu....Najdeme zde všechny požitky bujné fantasy, od vojáků a bitev, až k rozporu se sobě samými....Doporučená volba pro každého, kdo si umí vychutnat epické fantasy dílo, které je plné silných a věrohodných dospívajících hrdinů.”

--Midwest Book Review

D. Donovan, eBook Reviewer

“[VZESTUP DRAKŮ] je kniha plná zápletek, kterou lze snadno přečíst za jeden víkend...Dobrý start slibné ságy.”

--San Francisco Book Review

“Děni nabité fantasií, které dozajista potěší příznivce předešlých románů Morgan Rice, a také nadšence tvorby, jako například CYKLUS DĚDICTVÍ od Christophera Paolini.... Příznivci fikce pro mladistvé budou doslova pohlceni tímto nejnovějším dílem autorky a budou prahnout po její další tvorbě.”

--The Wanderer, A Literary Journal (o knize Vzestup draků)

“Čtivá fantasy, která spřádá mysteriózní elementy s intrikami a tvoří tak jedinečný příběh. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zábavná epická fantasy od Morgan Rice [ČARODĚJŮV PRSTEN] nese všechny klasické rysy žánru – silný příběh, který je silně inspirován středověkým Skotskem a jeho historií, a také dobrý smysl pro popis dvorních intrik.“

—Kirkus Reviews

“Zbožňuji způsob, jakým Morgan Rice vytvořila postavu Thora a světa, který jej obklopuje. Krajina i bytosti, které ji obývají, jsou velmi zdařile popsány...Příběh je poutavý. Krátký, ale sladký...Počet vedlejších postav je citlivě nastaven, takže se čtenář nemůže ve vyprávění “ztratit“. Nechybí dobrodružství, ani momenty plné hrůzy, která však nepřekračuje hranice žánru. Kniha je výborná zejména pro dospívající čtenáře... V této knize můžeme rozhodně spatřit počátek něčeho pozoruhodného...”

--San Francisco Book Review

“V této akci nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), představuje čtenářům Morgan Rice čtrnáctiletého Thorgrina “Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi....Vypravěčský styl autorky je bohatý a příběh poutavý.“

--Publishers Weekly

“[CESTA HRDINY] je jedno dechová a snadná četba. Konce jednotlivých kapitol vás doslova nutí zjistit, co se

stane v kapitole následující a knihu je proto těžké odložit. V knize nalezneme několik málo překlepů, přičemž některá jména jsou zaměněná, avšak ani jedno nekazí celkový dojem z příběhu. Na konci příběhu jsem měl pocit, že musím mít okamžitě v ruce jeho další část a nakonec to bylo přesně to, co jsem také udělal. Všechny devět dílů Čarodějova prstenu lze v současnosti zakoupit v Kindle store, přičemž Cesta hrdiny je ke stažení zdarma, aby si čtenáři mohli vyzkoušet o čem série bude! Pokud se poohlížíte po rychlé a zábavné četbě na dovolenou, tato kniha krásně splní vaše přání.“

--FantasyOnline.net

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘIK CTI (Kniha č.4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)

NEBE KOUZEL (Kniha č.9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)

DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)

MILOVANÁ (Kniha č.2)

ZRAZENÁ (Kniha č.3)

PŘEDURČENA (Kniha č.4)

ŽÁDANÁ (Kniha č.5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)

NALEZENÁ (Kniha č.8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)

PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ v audio formátu!

Přejete si získat knihy zdarma?

Přidejte se do seznamu kontaktů autorky Morgan Rice a zdarma obdržíte 4 knihy, 2 mapy, 1 aplikaci a další akční bonusy! Přidejte se do seznamu na web stránkách:

Copyright © 2015 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu vynaložila.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná.

Obrázek na přebalu Copyright St. Nick, použit s licencí Shutterstock.com.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ

KAPITOLA DRUHÁ

KAPITOLA TŘETÍ

KAPITOLA ČTVRTÁ

KAPITOLA PÁTÁ

KAPITOLA ŠESTÁ

KAPITOLA SEDMÁ

KAPITOLA OSMÁ

KAPITOLA DEVÁTÁ

KAPITOLA DESÁTÁ

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

“Zbabělci zemřou před svou skutečnou smrtí mnohokrát;
Stateční ochutnají smrt jen jedenkrát.”

--William Shakespeare

Julius Caesar

KAPITOLA PRVNÍ

Kyra pomalu kráčela tím masakrem, pod botama jí křupal sníh, a snažila se pojmout tu spoušť, kterou za sebou drak zanechal. Neměla slov. Tisíce Lordových mužů, nejobávanějších mužů v Escalonu, ležely před jejíma očima, byli zničeni v jediném momentu. Všude kolem ní ležela ohořelá těla, sníh se pod nimi úplně rozpustil, a jejich tváře byly pokrouceny utrpením. Kostry ležely zkroucené v nepřírozených pozicích, stále svíraly zbraně v kostnatých prstech. Na jednom místě ještě stálo několik těl, jejich těla byla ještě vzpřímena a stále hleděli vzhůru k nebi, jako by přemýšlely nad tím, co je zabilo.

Kyra se vedle jednoho z nich zastavila a překvapeně si ho prohlížela. Vztáhla ruku a dotkla se ho, její prst přešel přes hrudník a překvapeně sledovala, jak se rozdrobil a spadl, v hromadě kostí se sesul k zemi a vedle něj neškodně padnul jeho meč.

Vysoko nad hlavou uslyšela Kyra pištění a zaklonila hlavu, aby spatřila Thea, který kroužil vysoko a plival oheň, jako by nebyl stále uspokojen. Cítila, co cítil on, cítila to běsnění, které ho páliło v žilách, tu touhu zničit celou Pandesii – a dokonce i celý svět – kdyby mohl. Jeho běsnění bylo prapůvodní a bezmezné.

Z přemítání ji vyrušilo křupání bot na sněhu a Kyra se otočila a spatřila otcovy muže, tucty mužů, kteří přecházeli a pozorovali tu destrukci s očima dokořán. Bylo jasné, že tito, na bitvy navykli

muži, nikdy nic takového neviděli; dokonce ani její otec, který stál opodál, společně s Anvinem, Arthfaelem a Vidarem, se zdáli být uchváteni. Bylo to jako kráčet snem.

Kyra si všimla, jak tito stateční bojovníci odvrátili svůj pohled z prohlížení si nebe přímo na ni, a v očích se jim zrcadlilo překvapení. Bylo to jako toto všechno způsobila ona, jako by ona sama byla drakem. Nakonec byla vlastně jediná, kdo byl schopen jej povolat. Uhnula pohledem, protože jí to bylo nepříjemné; nebyla schopná říci, zda se na ni dívali jako na bojovníka nebo na podivína. Snad to nevěděli ani oni sami.

Kyra zavzpomínala na svou modlitbu v den Zimního měsíce, na své přání, aby zjistila, jestli je něčím zvláštní, jestli byly její dovednosti skutečně. Po dnešním dni a po dnešní bitvě o tom neměla pochyb. Svou vůlí přiměla draka, aby přiletěl. Sama to cítila. Ale jak, to nevěděla. Ale nyní si byla již jistá, že je jiná. A nemohla si pomoci a přemýšlela, jestli to také znamenalo, že její další věštby o ní jsou také pravdivé. Opravdu se z ní stane skutečný bojovník? Velký vládce? Dokonce i větší, než jakým byl její otec? Opravdu povede do bitvy celé národy? Skutečně leží osud Escalonu v jejích rukou?

Kyra nevěděla, jak by se to mohlo uskutečnit. Snad měl Theos své vlastní důvody, proč přiletěl; snad ta pohroma, kterou tu způsobil, s ní neměla nic společného. Nakonec to byli Pandesiané, kteří jej zranili – že ano?

Kyra už si nebyla ničím jistá. Jediné, co v tento moment věděla, byla síla draka, která jí pálila v žilách, to, že procházela

po tomto bitevním poli a viděla jejich úhlavního nepřítele zemřít, cítila, že možné bylo všechno. Věděla, že už není tou patnáctiletou dívkou, která doufá v záblesk uznání v očích otcových mužů; už nebyla hračkou pro Lorda Guvernéra – nebo žádného jiného muže – který by si s ní chtěl dělat, co se mu zlíbí; už nebyla vlastnictvím jiných mužů, nebude provdána, tyranizována, mučena. Nyní patřila jen sama sobě. Bojovnice mezi muži – a taková, které bylo nutné se bát.

Kyra kráčela mořem těl, až kolem nebyly konečně žádné mrtvoly a krajina se znovu proměnila v led a sníh. Na chvíli se zastavila vedle svého otce a zadívala se na výhled dolů do údolí, které se pod nimi rozložilo. Tam se rozprostíraly doširoka otevřené brány Argosu, vyprázdňeného města, jehož všichni muži leželi mrtví v těchto kopcích. Bylo prapodivné, vidět tak ohromnou tvrz opuštěnou a nehlídanou. Nejdůležitější opevnění Pandesie bylo nyní otevřeno dokořán každému, kdo do něj chtěl vkročit. Jeho obavu vzbuzující vysoké zdi, které byly vytesané do tlustého kamene a do špicí, tisíce mužů a úrovně obrany bránily jakékoli vzpouře; jeho existence zde umožňovala Pandesianům držet nad celým severovýchodním Escalonem železnou ruku.

Všichni se vydali z kopce dolů až na klikatou cestu, která vedla k branám města. Byl to vítězný, ale slavnostní pochod, cesta byla poseta dalšími mrtvými těly, opozdilci, které drak vyhledal, značkami na cestě zkázy. Bylo to jako kráčet hřbitovem.

Jak prošli ohromnými branami, Kyra se na prahu zastavila, protože ztratila dech: uvnitř uviděla tisíce dalších ležících těl,

spálených a ještě dýmajících. To zbylo z Lordových mužů, kteří se zmobilizovali se zpožděním. Theos na nikoho nezapomněl; jeho rozčilení bylo patrné dokonce na zdech tvrze, velké kusy kamene byly začernalé od plamenů.

Jak vstoupili, Argos oplýval úplným tichem. Jeho nádvoří bylo prázdné, pro takové město bylo až nepřirozené zcela pozbývat života. Bylo to jako by jej Bůh vysál jedním jediným dechem.

Jak otcovi muži spěchali dovnitř, začaly plnit vzduch zvuky nadšení a Kyra brzy pochopila, proč. Uviděla, že země byla posetá hromadou vzácných zbraní, které se nepodobaly žádné, kterou kdy viděla. Rozptýlené po celé ploše nádvoří ležely válečné kořisti: nejvzácnější zbroj, nejlepší ocel, nejlepší brnění, jaké kdy viděla, vše se lesklo znaky Pandesie. Dokonce byly mezi nimi poházeny pytle zlata.

A co víc, na opačném konci nádvoří byla zasazena rozlehlá kamenná zbrojnice, jejíž dveře byly doširoka otevřené, jak ji muži ve spěchu opustili, uvnitř se skrývaly hojné poklady. Na zdech byly vyřazeny meče, halapartny, kopí, sekery, bodce, kuše – vše vyrobené z nejvybranější ocele, jakou bylo vůbec možné na světě najít. Bylo zde dost zbraní na vyzbrojení poloviny Escalonu.

Zaznělo zařehotání a Kyra se podívala na protilehlou stranu nádvoří a uviděla řadu kamenných stájí a uvnitř dupala armáda nejlepších koní, ušetřených drakovu dechu. Bylo tam dost koní na to, aby vezli celou armádu.

Kyra uviděla v očích svého otce zvyšující se naději, byl to pohled, který neviděla celá léta a věděla, na co právě myslí:

Escalon by mohl být opět na vzestupu.

Najednou zaznělo pištění a Kyra vzhledla a uviděla, jak Theos krouží nízko, své pařáty měl otevřený, mával svými ohromnými křídly, jak přelétal nad městem, bylo to vítězné zamávání. Jeho zářivé žluté oči byly upnuté na ty její, dokonce i na tu dálku. Nebyla schopná se dívat nikam jinam.

Theos zamířil dolů a přistál před branami města. Seděl tam pyšně a hleděl na ni, jako by ji volal. Cítila, jak na ni volá.

Kyra cítila na své kůži mravenčení, uvnitř jí stoupalo teplo a pocítila intenzivní propojení s tímto tvorem. Neměla na vybranou a musela k němu.

Jak se Kyra otočila a přešla přes nádvoří a zamířila si to zpět k branám města, cítila na sobě oči všech mužů, hleděli střídavě na draka a na ni, dokud nepřestali. Sama kráčela k branám, ve sněhu jí křupaly boty, jak šla, bušelo jí srdce.

Najednou na své paži Kyra pocítila jemný dotek ruky, který ji zastavil. Otočila se a uviděla tvář svého otce, jak na ni, plná obav, hledí.

“Bud’ opatrná,” varoval ji.

Kyra pokračovala dál, nepocítovala žádný strach, i přes děsivý pohled v drakových očích. Jen s ním cítila intenzivní spojení, jako by se jedna její část opět vynořila, ta část, bez které již nemohla žít. Zvědavostí se jí točila hlava. Odkud Theos přiletěl? Proč přiletěl do Escalonu? Proč se nevrátil dříve?

Jak Kyra prošla branami Argosu a blížila se k drakovi, jeho zvuky byly stále hlasitější, zněly jako předení a vrčení a on na

ni čekal, jemně mával svými ohromnými křídly. Otevřel tlamu, jako by chtěl plivnout oheň, obnažil své ohromné zuby, každý z nich byl tak dlouhý, jako ona, a tak ostrý jako meč. Na chvíli se polekala, jeho oči byly zaměřené na ni s takovou intenzitou, že jí dělalo potíže vůbec přemýšlet.

Kyra se konečně pár stop před ním zastavila. V úžasu ho pozorovala. Theos byl skvostný. Tyčil se třicet stop vysoko, měl tlusté, tvrdé, pravěké šupiny. Jak dýchal, třásla se země, v jeho hrudi to chrčelo a ona se cítila, že je mu zcela napospas.

Stáli tam v tichosti, oba si toho druhého měřili a prohlíželi a Kyře v hrudi bušilo srdce, napětí ve vzduchu bylo tak husté, že sotva mohla dýchat.

Vyschlo jí v krku a konečně nabrala dost odvahy, aby promluvila.

“Kdo jsi?” zeptala se, její hlas nebyl víc, než zašeptání. “Proč jsi za mnou přišel? Čeho si ode mne žádáš?”

Theos sklonil hlavu, zavrčel, naklonil se dopředu, tak blízko, že se jeho ohromný čumák téměř dotknul její hrudi. Jeho oči byly tak ohromné, zářily žlutě a zdálo se, jako by hleděl přímo skrz ní. Hleděla do nich, každé z nich bylo téměř tak velké jako ona, a ona se cítila jako ztracená v jiném světě a v jiné době.

Kyra čekala na odpověď. Čekala, až její mysl zaplaví jeho myšlenky, jako se to stalo tenkrát.

Ale čekala a čekala a byla překvapená, že její mysl zůstala prázdná. Žádná myšlenka do ní nevplula. Přestal Theos mluvit? Ztratili mezi sebou spojení?

Kyra na něj hleděla a přemýšlela, tento drak byl pro ni ještě větším tajemstvím, než předtím. Najednou se příkrčil, jako by ji vyzýval k jízdě. Rozbušilo se jí srdce, když si představila, jak na jeho zádech plachtí vzduchem.

Kyra pomalu přešla k jeho boku, vztáhla ruce, chytla se za jeho šupiny, tvrdé a drsné, připravená ho uchopit kolem krku a vyšplhat.

Ale hned jak se ho dotkla, najednou se začal kroutit a ona ztratila sevření. Zavrávala, jak zamával svými křídly a v jednom jediném pohybu se vznesl tak náhle, že se její dlaně odřely o jeho šupiny, které byly jako smirklový papír.

Kyra tam stála, spálená, zmatená – a ze všeho nejvíc, se zlomeným srdcem. Bezmocně přihlížela, jak se toto ohromné stvoření zvedlo do vzduchu, zapištělo a letělo výš a výš. Připlachtil tak rychle, jako zase odletěl a Theos najednou zmizel mezi mraky a nezbylo po něm nic než ticho.

Kyra tam stála, otupělá a osamocená, jako nikdy předtím. A jak dozněly jeho poslední výkřiky, věděla, prostě věděla, že tentokrát byl Theos navždy pryč.

KAPITOLA DRUHÁ

Alec běžel po tmě lesem, Marco vedle něj, klopýtali přes kořeny ponořené do sněhu a přemýšlel, jestli z něho vyjde živý. Jeho srdce mu bilo v hrudi, jak běžel o život, lapal po dechu, chtěl zastavit, ale potřeboval se držet Marca. Po sté se ohlédl přes rameno a pozoroval zář Plamenů, která slábla, čím hlouběji byli v lese. Minul hustý shluk stromů a brzy byla záře ta tam, oba dva se vnořili téměř do úplné tmy.

Alec se otočil a šmátral, protože narážel do stromů, rameny vrážel do kmenů, větve mu škrábaly paže. Hleděl do tmy před sebou, sotva rozpoznával cestu a snažil se neposlouchat cizí zvuky všude kolem sebe. O tomto lese, kde žádný uprchlík nepřežije, byl jak se patří varován, a čím hlouběji byl v lese, tím sklíčenější se cítil. Cítil kolem sebe nebezpečí, všude číhající zlomyslná stvoření, les byl tak hustý, že bylo těžké se v něm orientovat a každým krokem se do něj stále více zamotával. Začal přemýšlet nad tím, jestli by mu nebylo lépe u Plamenů.

“Tudy!” zasyčel hlas.

Marco ho chytil za rameno a přitáhl ho k sobě, jak uhnul doprava, mezi dvěma ohromnými stromy, a sehnul se pod jejich zkroucenými větvemi. Alec ho následoval, ve sněhu mu to klouzalo, a brzy se ocitl na mýtině uprostřed hustého lesa, měsíční svit jím prosvěcoval a ozařoval jim cestu.

Oba dva se zastavili, předklonili se, ruce dali v bok a lapali po

dechu. Podívali se jeden na druhého a Alec se ohlédl zpět přes rameno a pohlédl do lesa. Ztěžka dýchal, jeho plíce ho zimou bolely, jeho žebra ho bolela a on přemýšlel.

“Proč nás nepronásledují?” zeptal se Alec.

Marco pokrčil rameny.

“Možná ví, že za nich odvede práci tento les.”

Alec poslouchal, jestli neuslyší zvuky pandesiánských vojáků, čekal, že je budou pronásledovat – ale žádný se neobjevil. Místo toho se Alecovi zdálo, že uslyšel jiný zvuk – něco jako hluboké, rozčilené vrčení.

“Slyšíš to?” zeptal se Alec a za krkem mu vstaly chlupy.

Marco zakroutil hlavou.

Alec tam stál a čekal, přemýšlel, jestli se mu to jenom nezdá. Potom to znovu zaslechl. Byl to vzdálený zvuk, sotva slyšitelné vrčení, hrozné, takové Alec nikdy neslyšel. A jak poslouchal, bylo to hlasitější, jako by se to blížilo.

Marco se na něj najednou z hrůzou podíval.

“Tak proto nás nepronásledovali,” řekl Marco a v jeho hlase zaznělo pochopení.

Alec byl zmatený.

“Co tím myslíš?” zeptal se.

“Wilvox,” odpověděl a jeho oči byly plné strachu. “Kvůli nám je pustili.”

Slovo Wilvox v Alecovi vyvolalo hrůzu; jako malý o nich slychával a věděl, že se o nich říkalo, že obývají Trnový les, ale vždy si myslel, že patří jenom do pověstí. Povíдалo se o nich,

že jsou nejsmrtečnější stvoření noci – takoví, kteří se objevují v nočních můrách.

Vrčení zesílilo a znělo, jako by jich bylo hned několik.

“UTÍKEJ!” úpěnlivě prosil Marco.

Marco se otočil a Alec se k němu přidal a oba vystřelili přes mýtinu a zpět do lesa. Jak Alec běžel, v žilách mu pulzoval adrenalin, v uších mu duněl jeho vlastní tep a přehlušoval zvuk ledu a sněhu, který jim křupal pod nohama. A již brzy uslyšel, že stvoření za nimi jsou již velmi blízko a věděl, že je pronásledují bestie, kterým nemohou utéct.

Alec zakopl o kořen a narazil do stromu; vykřikl bolestí, jak mu to vyrazilo dech, pak se od něj odrazil a pokračoval v běhu. Hledal v lese možnost, jak uprchnout, protože si uvědomoval, že už jim nezbývá mnoho času – ale kolem nebylo nic.

Vrčení bylo hlasitější a hlasitější a jak běžel, ohlédl se Alec přes rameno – a okamžitě si přál, aby to nikdy neudělal. Tlačily se na ně čtyři nejhrůznější stvoření, jaká kdy spatřil. Byla podobná vlkům, ale Wilvox byl dvakrát tak velký, měl malé špičaté rohy, které mu koukaly z temena hlavy, jediné velké, červené oko, umístěné mezi rohy. Jejich tlapy byly velké jako medvědí a měly dlouhé, zašpičatělé drápy a jejich srst byla hladká a černá jako noc.

Když je uviděl tak blízko, Alec si uvědomil, že bude brzy mrtev.

Ze svých posledních sil Alec vystřelil kupředu, i když byla mrazivá zima, jeho dlaně byly zpocené a jeho dech před ním ve

vzduchu mrznul. Wilvoxové už nebyli ani dvacet stop od nich a on v jejich zoufalém pohledu a slinách, které jim visely z tlamy, věděl, že ho rozcupují na kousky. Neviděl možnost, jak jim utéct. Podíval se na Marca a doufal, že spatří alespoň náznak nějakého plánu – ale Marco sdílel stejný pohled zoufalství, jako on. Bylo zjevné, že ani on nevěděl, co si počít.

Alec zavřel oči a udělal něco, co ještě nikdy předtím neučinil: začal se modlit. Jak se mu před očima promítnul celý život, nějak ho to změnilo a uvědomil si, jak hodně si vážil svého života a byl o to zoufalejší si jej zachovat.

Prosím, Bože, dostaň mě z toho. Poté, co jsem udělal pro svého bratra, nenech mě tu zemřít. Ne zde, a ne těmito stvořeními. Udělám cokoli.

Alec otevřel oči, podíval se přímo před sebe a jak to udělal, tentokrát si všimnul jednoho stromu, který se od ostatních trochu lišil. Jeho větve byly trochu více zkroucené a visely níže u země, byly dost nízko na to, aby se jedné v skoku zmocnil. Neměl ponětí, jestli umí Wilvox šplhat, ale neměl žádnou jinou možnost.

“Ta větev!” vykřikl Alec na Marca a ukázal.

Běželi společně ke stromu a jak už byl Wilvox blízko, ani ne stopu vzdálený, ani nezpomalili a oba vyskočili, chytili se větve a přitáhli se.

Alecovi se na zasněženém dřevě sklouzly ruce, ale podařilo se mu udržet se, a on se přitáhl tak, že se chytil další větve, několik stop nad zemi. Pak okamžitě skočil na další větev, která byla o

tři stopy výše a Marco byl vedle něj. Nikdy v životě nešplhal tak rychle.

Wilvox je dohnal, smečka zuřivě vrčela, skákala a lapala po jejich nohou. Alec cítil jejich horký dech na patách a chvílku předtím, než zvedl svou nohu, ho tesáky minuly jen o kousíček. Oba dva pokračovali ve šplhu, poháněni adrenalinem, dokud nebyli alespoň patnáct stop nad zemí a dokud nebyli v bezpečí.

Alec se konečně zastavil, vší svou silou svíral větev, lapal po dechu, v očích ho pálil pot. Pohlédl dolů, díval se a modlil se, aby Wilvox nezačal šplhat.

K jeho ohromné úlevě byli stále na zemi, vrčeli a štěkali, skákali na strom, ale nebyli schopni na něj vylézt. Jako šílení škrábali do kmene stromu, ale bez úspěchu.

Oba dva seděli na větvi a jak jim došlo, že jsou v bezpečí, oba dva si úlevou oddechli. Marco se k Alecově překvapení začal smát. Byl to smích šílence, smích z úlevy, smích člověka, který byl ušetřen jisté smrti tím nejnepravděpodobnějším způsobem.

Když si Alec uvědomil, jak moc se přiblížili vlastní smrti, musel se také začít smát. Věděl, že ještě nejsou zdaleka v bezpečí; věděl, že odtud nesmí nikdy odejít a že zde možná také zemřou. Ale alespoň v tento okamžik byli v bezpečí.

“Zdá se, že ti dlužím,” řekl Marco.

Alec potřásl hlavou.

“Ještě mi neděkuj,” řekl Alec.

Wilvoxové stále zuřivě vrčeli, až mu z toho v zátylku vstávaly chlupy, a Alec se s třesoucíma rukama podíval vzhůru na strom,

přemýšlel, jak by se dostal ještě výše a jestli odtud bylo vůbec úniku.

Najednou byl Alec jako zmražený. Jak vzhlédl, trhnul sebou a dostal takový strach, jako ještě nikdy předtím. Ve větvích nad hlavou na ně pohlíželo nejohybnější stvoření, jaké kdy uviděl. Bylo osm stop dlouhé, mělo tělo hada, ale také šest párů nohou, všechny vyzbrojené dlouhými drápy, s hlavou jako úhoř, mělo úzké škvírky pro matně žluté oči, které byly zaměřeny na Aleca. Bylo snad jen stopu vzdálené, prohnulo se, zasyčelo a otevřelo tlamu. Alec byl v šoku a nemohl uvěřit, jak moc byla tlama otevřená – dostatečně na to, aby ho celého spolkla. A z jeho chrastivého ocasu poznal, že se chystá zaútočit – a oba je zabít.

Tlama si to namířila přímo na Alecův krk a on bezděčně zareagoval. Vykřiknul a jak ztratil sevření, odskočil, Marco vedle něj, soustředěný pouze na to, dostat se z dosahu těch smrtelných tesáků, ohromné tlamy a jisté smrti.

Ani nepomyslel na to, co je pod ním. Jak pozadu padal vzduchem, oháněl sebou a příliš pozdě si uvědomil, že od jedněch tesáků míří přímo k druhým. Pohlédl za sebe a uviděl slintajícího Wilvoxe, který měl otevřenou tlamu a nemohl udělat nic, než se připravit na svůj pád.

Vyměnil jednu smrt za jinou.

KAPITOLA TŘETÍ

Kyra pomalu kráčela zpět branami Argosu, všechny oči otcových mužů na ní visely a ona hořela ostudou. Nesprávně pochopila svůj vztah k Theosovi. Hloupě si myslela, že ho může ovládat – a místo toho ji před všemi těmito muži odmítl. Aby to všichni viděli, byla bezmocná, nad drakem neměla žádnou moc. Byla jen obyčejná bojovnice – a snad ani to ne, snad byla jen dospívající dívkou, která přivedla svůj lid do války, kterou bez draka nemohli vyhrát.

Kyra procházela zpět branami Argosu, v nepříjemném tichu na sobě cítila všechny oči. Co si o ní mysleli nyní? přemýšlela. Nevěděla dokonce, co si má o sobě myslet ona sama. Cožpak Theos nepřišel kvůli ní? Bojoval v této bitvě jen kvůli sobě? Měla ona vůbec nějakou vzácnou moc?

Kyře se ulevilo, když se muži konečně dívali jinam, vrátili se ke svému rabování, všichni zaměstnání shromažďováním zbroje a přípravou na válku. Běhali sem a tam, dávali na hromadu tu úrodu, kterou za sebou zanechali Lordovi muži, plnili vozy, odváděli koně, cinkání ocele bylo všudypřítomné, jak byly ochranné štíty a brnění házeny na hromady plnými hrstmi. Jak začalo více sněžit, nebe potemnělo a už neměli času nazbyt.

“Kyro,” zazněl známý hlas.

Otočila se a oddychla si, když uviděla jak se k ní blíží Anvinův usmívající se obličej. Hleděl na ni s respektem, s tou ujišťující

vřelostí a vřelostí postavy otce, jakou vždycky byl. Láskyplně jí položil jednu ruku kolem ramen, zešíroka se pod plnovousem usmíval a podržel před ní nový lesknoucí se meč, jeho ostří mělo vytepané pandesiánské symboly.

“Nejfajnější ocel, jakou jsem měl za poslední léta v ruce,” dodal s velkým úsměvem. “Díky tobě máme dostatek zbraní, abychom začali válku. Díky tobě všichni vzbudíme respekt.”

Kyru jeho slova utěšila, ostatně jako vždy; a přesto se stále nemohla zbavit pocitu deprese, zmatení a zavržení drakem. Pokrčila rameny.

“To není díky mě,” odpověděla. “to je díky Theovi.”

“Ale Theos se vrátil kvůli tobě,” odpověděl.

Kyra se podívala vzhůru na šedé nebe, které bylo nyní prázdné, a přemýšlela.

“Tím si nejsem tak jistá.”

Oba společně hleděli na nebe v tom dlouhém tichu, které následovalo, a které bylo přerušované jen poryvy větru.

“Tvůj otec na tebe čeká,” řekl konečně Anvin vážným hlasem.

Kyra se přidala k Anvinovi a jak šli, sníh a led jim křupaly pod nohama, proplétali se nádvořím mezi tou vší aktivitou. Prošli kolem tuctu otcových mužů a jak kráčeli skrz táhnoucí se tvrz Argosu, s muži všude kolem sebe, konečně se za poslední dobu uvolnili. Viděla, jak se smějí, pijí, šťouchají do sebe, jak shromažďovali zbroj a zásoby. Chovali se jako děti v předvečer svátku Všech svatých.

Další tucet otcových mužů stálo v řadě a podávali si pytle

pandesiánského obilí, podávali ho jeden druhému, jak plnili vozy do výšky; další až po vrch naložený vůz, který přetékal štíty, které při jízdě vozu cinkaly. Byl tak naložen, že několik z nich vypadlo a vojáci se neohrabaně snažili je tam znovu nandat. Všude kolem ní mířily vozy směrem z tvrze ven, některé byly již na cestě zpět do Volisu, jiné se dávaly na jinými cestami, které jim nařídil jejich otec a všechny byly naložené až po vrch. Kyra v té podívané nacházela útěchu a o to méně se cítila špatně, kvůli válce, kterou zapříčinila.

Zahnuli za roh a Kyra uviděla svého otce, který byl obklopen svými muži a byl zaneprázdněn prohlížením tuctu mečů a kopí, která před ním předkládali k odsouhlasení. Jak se přiblížila, otočil se k ní a udělal posunek na své muže, kteří se rozešli a nechali je o samotě.

Její otec se otočil a pohlédl na Anvina a Anvin tam ještě chvíli nejspíše stál a zdálo se, že byl překvapen tichým pohledem jejího otce, který jej také žádal o to, aby odešel. Nakonec se Anvin otočil a přidal se k ostatním, až Kyra zůstala s otcem sama. Sama byla také překvapená – ještě nikdy nepožádal Anvina, aby odešel.

Kyra se na něj podívala, jeho výraz byl jako vždy výrazem velitele, jeho tvář měla vzdálený výraz veřejného vůdce svých mužů, nebyla to ta důvěrná tvář otce, kterého znala a milovala. Shora na ni pohlédl a ona pocítila nervozitu, jak jí hlavou najednou proběhlo tolik myšlenek: byl na ni pyšný? Byl zklamán, protože ho do této války dovedla? Byl zklamán, protože jí Theos zavrhnul a opustil jeho armádu?

Kyra čekala, byla na to dlouhé ticho před proslovem zvyklá, a už nevěděla, co si myslet; tolik se toho mezi nimi tak rychle změnilo. Cítila, jako by dospěla přes noc, zatímco on byl pozměněn událostmi posledních dnů; bylo to jako by už nevěděli, jak se k sobě mají chovat. Byl tím otcem, jak ho znala a milovala, otcem, který jí dlouho do noci čítal příběhy? Anebo byl nyní velitelem?

Stál tam a hleděl a jak ve vzduchu viselo ticho, uvědomila si, že on neví co má říci, jediné zvuky byly poryvy větru a třepotající se pochodně, které za nimi muži zapalovali, aby je nepohltila noc. Kyra už nemohla to ticho vydržet.

“Převezeš toto všechno zpět do Volisu?” zeptala se, jak kolem nich projel vůz naplněný cinkajícími meči.

Otočil se a prohlédl si ten vůz a zdálo se, že ho to vyvedlo z jeho zasnění se. Na Kyru už se nepožíval, raději pohlížel za tím vozem a zavrtěl hlavou.

“Volis už pro nás nechystá nic, než smrt,” řekl a jeho hlas byl hluboký a rozhodný. “Nyní zamíříme na jih.”

Kyra byla překvapená.

“Na jih?” zeptala se.

Pokýval.

“Espehus,” vyřkl.

Kyřino srdce se zalilo vzrušením, jak si představila jejich cestu do Espehusu, prastarého opevnění, které bylo usazené na moři, jejich největší jižní soused. Vzrušovalo ji to ještě více, než si uvědomovala – jestli tam mířil, mohlo to znamenat jen jediné:

připravoval se na válku.

Pokýval, jako by jí četl myšlenky.

“Nyní už není cesty zpět,” řekl.

Kyra pohlédla na svého otce s pocitem pýchy, jak ji necítila celá léta. Už nebyl poslušným bojovníkem, který prožíval svůj střední věk v bezpečí své malé tvrze – ale nyní byl tím velitelem, jak ho znala dříve, a který byl ochoten pro svobodu riskovat úplně vše.

“Kdy vyrazíme?” zeptala se s bušícím srdcem v očekávání své první bitvy.

Byla překvapená, když viděla, jak zatřásl hlavou.

“Ne my,” opravil ji. “Já a moji muži. Ty ne.”

Kyra byla z jeho slov sklíčená, zabodly se jí do srdce jako dýka.

“Ty bys mě tu nechal?” zájímavě se zeptala. “Po tom všem, co se stalo? Co ještě musím udělat, abych se osvědčila?”

rozhodně potřásl hlavou a ona se cítila zničená, když uviděla jeho tvrdý pohled, pohled, který znamenal, že jej nelze zlomit.

“Půjdeš za svým strýcem,” řekl. Byl to rozkaz, ne žádost a ona z těchto slov věděla, na čem stojí: nyní byla jeho vojákem, ne jeho dcerou. To jí zabolelo.

Kyra se zhluboka nadechla – tak snadno se nevzdá.

“Chci bojovat po tvém boku,” trvala na svém. “mohu ti pomoci.”

“Ty mi pomůžeš,” řekl, “tím, že půjdeš tam, kde jsi potřebná. Potřebuji, abys byla u něj.”

Svraštila obočí a snažila se tomu porozumět.

“Ale proč?” zeptala se.

Dlouho mlčel, až si konečně povzdychnul.

“Máš...” začal, “...schopnosti, kterým nerozumím.

Schopnosti, které budeme potřebovat, abychom tuto válku vyhráli. Schopnosti, které umí podpořit jen tvůj strýc.”

Vztáhl ruku a významně ji chytil kolem ramen.

“Jestli nám chceš pomoci,” dodal, “jestli chceš pomoci svému lidu, pak to musíš udělat. Nepotřebuji dalšího vojáka – potřebuji tvůj výjimečný talent. Schopnosti, které nemá nikdo jiný.”

V jeho očích uviděla upřímnost a i když se cítila příšerně, protože se k nim nebude moci přidat, jeho slova ji ujišťovala – a stejně tak i vzrůstající zvědavost. Přemýšlela, o jakých schopnostech to mluvil a uvažovala, kdo je vlastně její strýc.

“Jdi a uč se to, co tě já naučit nemohu,” dodal. “Vrať se silnější a pomoz mi vyhrát.”

Kyra mu pohlédla do očí a pocítila úctu a vracející se vřelost a začala se znovu cítit dobře.

“Ur je daleko,” dodal. “Dobré tři dny jízdy na západ a na sever. Budeš muset sama přejet Escalon. Budeš muset jet rychle, nenápadně a vyhnout se cestám. O tom, co se stalo zde, se bude brzy všude mluvit – a pandesiánští lordové budou rozhořčení. Cesty budou nebezpečné – musíš se držet v lesích. Jeď na sever, najdi moře a udržuj ho v dohledu. Bude to tvůj kompas. Jeď podél pobřeží dokud nenajdeš Ur. Drž se dál od vesnic a od lidí. Nezastavuj. Nikomu neříkej, kam míříš. S nikým nemluv.”

Pevně ji chytil za ramena a jeho oči potemněly naléhavostí, až ji to vyděsilo.

“Rozumíš mi?” zapřísahal ji. “Ta cesta je nebezpečná i pro muže – neřkuli pro samotnou dívku. Nemohu postrádat nikoho, kdo by tě doprovázel. Potřebuji, abys byla dostatečně silná a cestu zvládla. Zvládneš to?”

V jeho hlase slyšela strach a lásku rozpolceného ustaraného otce a pokývala na něj a cítila, že v ní věří.

“Zvládnou, otče,” řekla pyšně.

Prohlížel si ji a pak konečně spokojeně pokýval. Pomalu se mu začaly řínout slzy.

“Ze všech mých mužů,” řekl, “ze všech těchto bojovníků jsi ta, kterou potřebuji nejvíce. Ne tvoje bratry a dokonce ani ne mé vojáky. Jsi to ty, jediné ty můžeš vyhrát tuto válku.”

Kyra se cítila zmateně a ohromeně; zcela nerozuměla tomu, co tím myslel. Otevřela ústa, aby se ho zeptala – když si ale náhle všimla blížícího se pohybu.

Otočila se a uviděla Baylora, mistra koní, který se k nim blížil se svým obvyklým úsměvem na tváři. Malý, otlý muž s hustým obočím a nepoddajnými vlasy, blížil se k nim svou obvyklou pyšnou chůzí a usmíval se na ni, poté se podíval na jejího otce, jako by čekal na jeho souhlas.

Její otec na něj pokýval a Kyra přemýšlela, co se děje, pak se k ní Baylor otočil.

“Slyšel jsem, že se vydáš na cestu,” řekl Baylor nosovým hlasem. “A k tomu budeš potřebovat koně.”

Kyra se zamračila, byla zmatená.

“Já mám koně,” odpověděla a pohlédla na vybraného oře, na kterém jela do bitvy proti Lordovým mužům a který byl nyní uvázán na druhé straně nádvoří.

Baylor se usmál.

“To není kůň,” řekl.

Baylor pohlédl na jejího otce a její otec pokýval, a Kyra se snažila porozumět tomu, co se právě dělo.

“Následuj mě,” řekl a aniž by čekal, najednou se otočil a odkráčel směrem ke konírně.

Kyra zmateně sledovala, jak jde a pak se podívala na svého otce. Ten na ni pokýval.

“Jdi za ním,” řekl. “Nebudeš litovat.”

*

Kyra přešla s Baylorem zasněžené nádvoří a přidal se k nim Anvin, Arthfael a Vidar, a dychtivě směřovali ke vzdálené nízké kamenné konírně. Jak Kyra kráčela, přemítala, co tím Baylor myslel a přemýšlela, jakého koni pro ni zamýšlel. Podle ní se koně jeden od druhého příliš nelišili.

Jak se přiblížili k táhnoucí se kamenné konírně, alespoň sto yardů dlouhé, Baylor se k ní otočil a oči měl rozšířené nadšením.

“Dcera našeho pána bude potřebovat vybraného koně, aby ji vzal kamkoli zamíří.”

Kyřino srdce se rozbušilo; ještě nikdy od Baylora nedostala koně, což byla pocta, která byla obvykle vyhrazena pouze významným bojovníkům. Vždy snila o vlastním koni, až na to

bude dostatečně stará, a až si ho zaslouží. Byla to pocta, které se nedostalo dokonce ani jejím bratrům.

Anvin pyšně pokýval.

“Zasloužila sis ho,” řekl.

“Když zvládneš draka,” dodal s úsměvem Arthfael, “zcela určitě zvládneš i zkušeného koně.”

Jak byla konírna na obzoru, začal se shromažďovat malý shluk lidí, kteří se k nim za chůze přidávali, muži si dávali přestávku a odpočívali mezi shromažďováním zbroje, byli zcela zjevně zvědaví, kam byla odváděna. Její dva starší bratři, Brandon a Braxton, se k nim také přidali a hleděli beze slova na Kyru, v očích měli závist. Rychle se podívali jinam, jako vždy byli příliš pyšní na to, aby jí projevili uznání, natož ji jakkoli pochválili. Ona od nich bohužel ani nic neočekávala.

Kyra zaslechla kroky a ohlédla se, byla příjemně překvapená, když uviděla, že se k nim také přidala její přítelkyně Dierdra.

“Slyšela jsem, že odjíždíš,” řekla Dierdra, jak se přidala vedle ní.

Kyra kráčela vedle své nové přítelkyně, jejíž přítomnost ji uklidňovala. Vzpomněla si na společné časy v Guvernérově cele, na všechno to utrpení, které prožily, na útěk, a okamžitě k ní pocítila pevné pouto. Dierdre si prošla ještě větším peklem, než o jakém se zmínila a jak si ji prohlížela, uviděla černé kruhy pod jejíma očima a auru bolesti a smutku, která ji obklopovala, a přemýšlela, co se s ní jednou stane. Uvědomila si, že ji zde nemůže v tvrzi jen tak zanechat. Armáda zamíří na jih a Dierdra

tu zůstane sama.

“Hodila by se mi na cesty spoléčnice,” řekla Kyra, jak ta slova vyřkla, rodil se jí v hlavě nápad.

Dierdra se na ni podívala, její oči se rozšířily překvapením a najednou se zeširoka usmála, její ztěžklá aura byla povzbuzená.

“Doufala jsem, že to řekneš,” odpověděla.

Anvin to zaslechl a zamračil se.

“Nejsem si jistý, zda by tvůj otec souhlasil,” prohodil. “Máš před sebou vážný úkol.”

“Nebudu překážet,” řekla Dierdra. “Stejně musím přejít přes Escalon. Vracím se ke svému otci. Raději bych jej nepřecházela o samotě.”

Anvin si třel vousy.

“To by se tvému otci nelíbilo,” řekl Kyře. “Může být přítěží.”

Kyra položila rozhodně ruku na Anvinovo zápěstí.

“Dierdra je moje přítelkyně,” řekla konejšivě. “Neopustila bych ji, stejně jako ty bys neopustil žádného z tvých mužů. Co jsi mě vždy učil? Žádný muž nezůstane pozadu.”

Kyra si povzdychla.

“Možná, že jsem pomohla Dierdře z té cely,” dodala Kyra, “ale ona mě také zachránila. Dlužím jí. Je mi líto, ale tolik nezáleží na tom, co si myslí můj otec. Já přecházím sama Escalon, ne on. Ona jde se mnou.”

Dierdra se usmála. Udělala krok ke Kyře a zavěsila si do ní paži, vykračovala o to pyšněji. Kyra měla dobrý pocit z toho, že s ní bude cestovat a věděla, že udělala dobré rozhodnutí, ať se

stane cokoli.

Kyra si všimla, že poblíž jdou i její bratři a nemohla si pomoci a cítila zklamání, že se o ni více nestarali, že ani nepomysleli na to se k ní také přidat; příliš se s ní snažili soupeřit. Bylo jí z toho smutno, že měli mezi sebou takový vztah, ale ona nemohla změnit druhé lidi. Uvědomila si, že je na tom stejně lépe. Byli suverénní a stejně by provedli něco lehkomyšlného a přivedli ji do problémů.

“Já bych se k tobě chtěl také přidat,” řekl Anvin a jeho hlas byl ztěžklý proviněním. “Ta myšlenka, že přecházíš Escalon, mi nesedne.” Povzdychl si. “Ale tvůj otec mě teď potřebuje víc, než kdy předtím. Požádal mě, abych s ním šel na jih.”

“A já,” dodal Arthfael. “Bych se k tobě také rád přidal – ale byl mi přidělen úkol přidat se k mužům na jihu.”

“A já mám zůstat zde a strážit Volis v jeho nepřítomnosti,” dodal Vidar.

Kyry se dotkla jejich snaha ji podpořit.

“Nebojte se,” odpověděla. “Nemám před sebou víc než tři dny jízdy. Zvládnou to.”

“Určitě,” přidal se Baylor a přistoupil blíže. “A tvůj nový kůň se o to postará.”

Jak to řekl, zatlačil Baylor na dveře do konírny, které se otevřely, a všichni jej následovali do nízké kamenné budovy, plné pachy koní.

Jak ho následovala dovnitř vlhkými a chladnými stájemi, které byly plné zvuků rozrušených koní, Kyřiny oči si pomalu zvykaly

na tlumené světlo. Podívala se stájemí a před sebou uviděla řady těch nejkrásnějších koní, jaké kdy viděla – velké, silné, nádherné koně, černé a hnědé, každý z nich byl šampion. Byla to vzácná pokladnice.

“Lordovi muži si pro sebe schovali to nejlepší,” vysvětloval Baylor za chůze, pyšně kráčel chodbou a byl ve svém živlu. Jednoho koně se dotkl, druhého poplácal a zdálo se, že v jeho přítomnosti zvířata ožila.

Kyra šla pomalu a všeho si všímala. Každý kůň byl jako umělecké dílo, větší než většina koní, které kdy viděla, oplývající krásou a silou.

“Díky tobě a tvému drakovi patří nyní tito koně nám,” řekl Baylor. “A je jen správné, aby sis také vybrala. Tvůj otec mi nařídil, aby sis vybrala jako první, dokonce i dříve než on sám.”

Kyra byla ohromená. Jak si prohlížela konírnu, pocítila velkou míru zodpovědnosti a věděla, že má před sebou životně významný výběr.

Kráčela pomalu a hladila je po hřívách, cítila jak byly jemné a hladké a jak silní byli a byla na rozpacích, kterého si vybrat.

“Jak si mám vybrat?” zeptala se Baylora.

On se usmál a potřásl hlavou.

“Trénuji koně celý svůj život,” odpověděl, “také jsem je vychoval. A jestli mám o něčem povědomí, pak o tom, že žádní dva koně nejsou stejní. Někteří jsou chovaní pro svou rychlost, jiný pro svou vytrvalost; někteří jsou chovaní kvůli své síle, zatímco jiní nosí náklady. Někteří jsou příliš pyšní, aby

vůbec něco nosili. No a jiní jsou stavení na boj v bitvě. Někteří vynikají v souboji jednotlivců, jiní chtějí prostě jen bojovat, a jiní jsou stavěni na nekonečné válčení. Někteří se stanou tvým nejlepším přítelem a jiní se na tebe zaútočí. Vztah s koněm je něco kouzelného. Musí na tebe volat a ty na ně. Vyber si dobře a tvůj kůň navždy zůstane po tvém boku, v bitvách i během války. Žádný dobrý bojovník není bez koně.”

Kyra pomalu kráčela a srdce jí poskakovalo vzrušením, procházela kolem jednoho koně po druhém, někteří se na ni podívali, jiní svůj pohled odvrátili, někteří zařehotali a nervózně přešlápali, jiní stáli poklidně. Čekala, až ucítí propojení, ale žádné necítila. Cítila se otráveně.

A pak najednou Kyra ucítila mrazení v zádech, bylo to jako by jí proběhl blesk. Jako ostrý zvuk to zadunělo konírnou, byl to zvuk, který jí říkal že toto je její kůň. Nezněl jako běžný kůň – ale vydával mnohem temnější zvuk, mnohem silnější. Přerušoval všechny hluk a přehlušoval všechny ostatní, jako divoký lev, který se snaží dostat se ze své klece. Zároveň ji to děsilo – a přitahovalo.

Kyra se tím směrem otočila, na konec konírny, a jak to udělala, najednou zaznělo zapraskání dřeva. Viděla, jak se stáj rozpadla, všude létalo dřevo a následovalo pozdvižení, jak tam několik mužů spěchalo a snažilo se uzavřít rozbitá vrata. Kůň je nadále rozbíjel svými kopyty.

Kyra spěchala směrem k tomu rozruchu.

“Kampak jdeš?” zeptal se jí Baylor. “Dobří koně jsou tady.”

Ale Kyra ho ignorovala a nabírala rychlost, její srdce jí bušelo rychleji a rychleji, jak se blížila. Věděla, že ji volá.

Baylor a ostatní spěchali, aby ji dostihli, jak byla již téměř na konci a jak na něj došla, otočila se a nad tím pohledem, který před ní vytanul, zalapala po dechu. Stál tam kůň, který se zdál být dvakrát tak velký, než ostatní, jeho nohy byly tlusté jako kmeny stromů. Měl dva velmi ostré parohy, které nebylo za jeho ušima téměř vidět. Jeho kůže nebyla hnědá nebo černá, jako ji měli jiní, ale tmavě šarlatová – a jeho oči byly jiné, než měli ostatní, a zářily zeleně. Hleděly přímo na ni, a ta intenzita ji zasáhla přímo do hrudi a vzala jí dech. Nemohla se ani pohnout.

To stvoření, které se nad ní vypínalo, vydalo zvuk, podobný zavrčení a odhalilo tesáky.

“Co je toto za koně?” zeptala se Baylora a její hlas nebyl nic než šepot.

Nesouhlasně potřásl hlavou.

“To není kůň,” zamračil se, “ale divoká bestie. Hříčka přírody. Velmi neobvyklá. To je Solzor. Byl přivezen z odlehlé části Pandesie. Lord Guvernér si ho musel nechat jako trofej na ukazování. Nebyl schopen na něm jezdit – nikdo toho nebyl schopen. Solzoři jsou divoká stvoření a nelze je zkrotit. Pojd’ – plýtváš svým vzácným časem. Zpět ke koním.”

Ale Kyra tam stála jak přirostlá k zemi a nemohla odvrátit svůj pohled. Její srdce jí bušilo, protože věděla, že patří jí.

“Vybrala jsem si tohoto,” řekla Baylorovi.

Baylor a ostatní zalapali po dechu, všichni na ni hleděli jako

by se zbláznila. Následovalo užaslé ticho.

“Kyro,” začal Anvin, “tvůj otec by ti to nikdy nedovolil—”

“Vybírám si já nebo snad ne?” odpověděla.

Zamračil se a dal si ruce v bok.

“Toto není žádný kůň!” trval na svém. “Je to divoké stvoření.”

“Hned by tě zabilo,” dodal Baylor.

Kyra se k němu otočila.

“Neříkal jsi mi, abych věřila svému instinktu?” zeptala se. “No tak on mě dovedl sem. Toto zvíře ke mě patří.”

Solzor najednou vztyčil své ohromné nohy a rozbil další dřevěnou branku a všude litaly třísky a muži se krčili. Kyra byla v úžasu. Byl divoký, nezkrotný a skvostný, pro toto místo bylo to zvíře příliš velké, příliš velké na život v zajetí a příliš mimořádné, v porovnání s ostatními.

“Proč by ho měla dostat ona?” zeptal se Brandon, přišel blíž a odháněl všechny z cesty. “Nakonec jsem nejstarší já. Já ho chci.”

Ještě než mohla odpovědět, Brandon přispěchal, jako by se ho chtěl zmocnit první. Chystal se mu skočit na hřbet a jak se o to pokusil, Solzor začal divoce vyhazovat a shodil ho. Ten letěl přes celou stáj a narazil do zdi.

Braxton pak přispěchal, jako by se ho chtěl také zmocnit a jak to zkusil, pohodil hlavou a říznul tesáky do Brandonovy paže.

Brandon vykřikl, krvácel, a vyběhl ze stáje, zatímco si držel svou paži. Braxton se vydrápal na nohy a hned ho následoval, Solzor ho jen tak tak minul, jak se pokusil ho kousnout.

Kyra tam stála jako přimrazená, a přesto se nijak nebála.

Věděla, že v jejím případě to bude jiné. S touto bestií cítila spojení, stejně jak jej cítila s Theosem.

Kyra najednou rázně přistoupila, postavila se přímo před něj, byla v dosahu jeho smrtelných tesáků. Chtěla Solzorovi ukázat, že mu věří.

“Kyro!” vykřikl Anvin a jeho hlas byl plný obav. “Ustup!”

Ale Kyra ho ignorovala. Stála tam a hleděla té bestii přímo do očí.

Bestie na ni také hleděla a z krku mu zaznívalo hluboké vrčení, jako by přemýšlel, co má udělat. Kyra se klepala strachy, ale nechtěla dopustit, aby si toho ostatní všimli.

Přinutila se ukázat svou kuráž. Pomalu pozvedla ruku, přistoupila blíže a dotkla se jeho šarlatové hřívy. Zavrčel ještě hlasitěji, vycenil své tesáky, a ona cítila jeho zlobu a frustraci.

“Odemkněte jeho řetězy,” rozkázala.

“Cože!?” vykřikl jeden.

“To není chytré,” vykřikl Baylor s obavou v hlase.

“Udělejte, co říkám!” trvala na svém a cítila, jak v ní stoupá síla, jako by jí proudivo odhodlání této bestie.

Za ní přispěchali vojáci s klíči a řetězy odemkli. Za celou tu dobu z ní bestie nespustila svůj rozzlobený pohled, vrčela, jako by si ji měřila a jako by si na ni troufala.

Hned, jak byla odvázaná, začala bestie pochodovat nohama, jako by hrozila útokem.

Ale nezaútočila. Místo se upřeně dívala na Kyru, jejich pohledy pevně spjaté, a její pohled se pomalu měnil ze zloby na

toleranci. Snad dokonce i vděk.

Zdálo se, že maličko snížila hlavu; byl to jen jemný náznak, téměř neznatelný, ale přesto jej byla schopná rozluštit.

Kyra přistoupila blíže, chytla jeho hřívu a v jednom rychlém pohybu na něj vyskočila.

V místnosti zaznělo zalapání po dechu.

Nejprve se bestie třásla a začala vyhazovat. Ale Kyra cítila, že se jen předvádí. Ve skutečnosti ji nechtěla shodit – jen chtěla ukázat svůj odpor, kdo má hlavní slovo, aby ji udržela ve střehu. Chtěla, aby ona věděla, že toto stvoření je divoké a nenechá se nikým zkrotit.

Nechci tě krotit, řekla jí ve svých myšlenkách. Jen si přeji stát se tvým partnerem v bitvě.

Solzor se uklidnil, stále dováděivě našlapoval, ale už ne tak divoce, jako by ji vyslechl. Brzy se přestal hýbat úplně a byl pod ní naprosto klidný, ale na ostatní vrčel, jako by ji chtěl chránit.

Kyra seděla na Solzorovi, který byl nyní klidný, a pohlížela shora na ostatní. Hledělo na ni moře překvapených tváří, které měly ústa dokořán.

Kyra se pomalu zešíroka usmála a pocítila vítězství.

“Tohoto,” řekla, “jsem si vybrala. A jmenuje se Andor.”

*

Kyra jela krokem na Andorovi středem nádvoří Argosu a všichni otcovi muži, ostřílení vojáci, zastavovali a v úžasu ji pozorovali, jak jede. Bylo jasné, že nikdy nic podobného neviděli.

Kyra se jemně držela jeho hřívky a snažila se ho uklidnit, když na muže kolem zlehka vrčel, zlostně na ně hleděl, jako by vůči nim cítil nevraživost za to, že ho drželi v kleci. Kyra se v sedle srovnala, Baylor ho osedlal novým koženým sedlem, a zvykala si na to, že je tak vysoko. S touto bestií pod sebou se cítila mocnější než kdy jindy.

Vedle ní jela Dierdra na krásné kobyle, kterou pro ni vybral Baylor, a obě pokračovaly sněhem, až Kyra v dálce spatřila svého otce, jak stojí u brány a čeká na ni. Stál tam se svými muži a čekali na to, že ji vyprovodí a oni se na ni také v úžasu a se strachem podívali, ohromení tím, že byla schopná jet na tomto zvířeti. V jejich očích viděla obdiv a to jí dodávalo odvalu na cestu, kterou měla před sebou. Pokud se k ní Theos nevrátí, má alespoň toto úžasné stvoření pod sebou.

Jak Kyra dorazila ke svému otci, seskočila a vedla Andor za hřívku a v očích svého otce spatřila záblesk znepokojení. Nevěděla, jestli to je kvůli tomuto zvířeti anebo kvůli té cestě, která ji čekala. Jeho pohled plný obav ji ujišťoval a ona si uvědomila, že nejen ona se obává toho, co na ni čeká a že mu na ní nakonec přece jen záleželo. Jen na chvíli si sundal kryt a pohlédl na ni způsobem, kterým rozeznala jenom ona: láskou otce. Viděla, že mu dělá potíže ji na tuto cestu vyslat.

Zastavila se jen pár stop nedaleko, stála k němu čelem a všichni ztichli, jak se kolem muži shromáždili, aby tomu loučení přihlíželi.

Usmála se na něj.

“Neměj strach, otče,” řekla. “Vychoval jsi mě, abych byla silná.”

Pokýval na ni a předstíral, že ho to uklidnilo – ale ona viděla, že tomu tak není. Přecejen byl stále otcem.

Pohlédl vzhůru a prohlížel s nebe.

“Kdyby jen pro tebe teď drak přišel,” řekl. “Přelétla bys Escalon za několik minut. Nebo co by bylo ještě lepší – mohl by se k tobě na tvé cestě přidat a spálit na popel každého, kdo ti zkříží cestu.”

Kyra se smutně usmála.

“Theos je nadobro pryč, otče.”

Pohlédl na ni a v očích měl údiv.

“Navždy?” zeptal se otázkou vojenského vůdce, který vede své muže do bitvy a potřebuje to vědět, ale bojí se na to zeptat.

Kyra zavřela oči a snažila se na něj naladit a získat tak odpověď. Snažila se Thea přimět, aby jí odpověděl.

Ale zaznělo jen ohlušující ticho. Přimělo ji to zamyslet se, jestli vůbec kdy měla nějaké propojení s Theem nebo jestli si to jenom představovala.

“Já nevím, otče,” řekla otevřeně.

Chápajícně na ni pokýval a díval se pohledem muže, který se naučil přijímat věci takové jaké byly a spoléhat se jen sám na sebe.

“Vzpoměn si, co jsem —” začal její otec.

“KYRO!” zazněl vzrušený hlas.

Kyra se otočila, muži se rozestupovali, a její srdce radostí

poskočila, když uviděla jak Aidan běží branami města, Leo byl po jeho boku, zrovna seskočil z vozu, který řídili otcovi muži. Běžel přímo k ní, klopýtal sněhem, Leo byl ještě rychlejší, už měl náskok a velkými skoky se řítit do rozpažených Kyřiných paží.

Kyra se smála jak ji Leo povalil, stál jí na všech čtyřech na hrudi a znovu a znovu jí lízal obličej. Za ní vrčel ochránářsky Andor a Leo vyskočil, začal vrčet a dovolovat si na něj. Ti dva byli nebojácná stvoření a oba rovnocenně starostliví a Kyra se cítila poctěna.

Vyskočila a stála mezi těmi dvěma a chytla Lea.

“To je v pořádku, Leo,” řekla. “Andor je můj kamarád. A Andore,” řekla a otočila se, “Leo patří také ke mně.”

Leo zdráhavě ustoupila, zatímco Andor pokračoval ve vrčení, i když už trochu tišeji.

“Kyro!”

Kyra se otočila a Aidan jí vběhl do náručí. Vztáhla se k němu a pevně ho objímala, jeho malé ručky jí tiskly záda. Byl to tak dobrý pocit, obejmout svého mladšího bratra, o kterém věděla, že už ho určitě nikdy neuvidí. Byl jedinou normálností, která zbyla v smršti, kterou se její život stal, byla to jediná věc, která se nezměnila.

“Slyšel jsem, že jsi tu,” řekl ve spěchu, “a nechal jsem se svézt, abych tě viděl. Jsem tak šťastný, že jsi zpět.”

Smutně se usmála.

“Bohužel ale ne na dlouho, můj bratře,” řekla.

Přes tvář mu přeběhl starostlivý stín.

“Ty odjíždíš?” zeptal se sklíčeně.

Její otec do toho vstoupil.

“Odjíždí za svým strýcem,” vysvětlil. “A teď už ji nech jít.”

Kyra si všimla, že její otec řekl za svým strýcem a ne za vaším strýcem a přemýšlela, proč.

“Tak to já se k ní přidám!” trval na svém pyšně Aidan.

Její otec zatřásl hlavou

“Nepřidáš se,” odpověděl.

Kyra se usmála na svého mladšího bratra, který byl, jako vždy, tak statečný.

“Otec tě potřebuje mít jinde,” řekla.

“V bitvě?” zeptal se Aidan a s očekáváním se obrátil na svého otce. “Chystáš se na Esephus,” rychle dodal. “Zaslechl jsem to! Chci jet s tebou!”

Ale on jen zatřásl hlavou.

“Ty budeš ve Volisu,” odpověděl. “Zůstaneš tady a budeš pod dohledem mužů, které tu zanechám. Bitva teď pro tebe není vhodným místem. Snad někdy v budoucnu.”

Aidan zrudnul zklamáním.

“Ale já chci bojovat, otče!” protestoval. “Nechci zůstat zabedněný v prázdné tvrzi s ženami a dětmi!”

Jeho muži se hihňali, ale její otec vyhlížel vážně.

“Už jsem se rozhodl,” odpověděl odměřeně.

Aidan se zamračil.

“Když se nemůžu přidat ke Kyře a nemůžu se přidat k tobě,” řekl a odmítal se o tom přestat bavit, “tak k čemu mi je nauka o

bitvách a o používání zbraní? K čemu mi je všechno to cvičení?”

“Nejprve ti musí na hrudi narůst chlupy, mladší bratře,” smál se Braxton, přišel blíž, Brandon vedle něj.

Mezi muži se rozprostřel smích a Aidan zrudnul, zjevně se před ostatními styděl.

Kyra z toho měla špatný pocit, poklekla před ním a podívala se na něj, potom mu položila jednu ruku na tvář.

“Budeš lepší bojovník, než všichni ostatní,” jemně ho ujišťovala tak, že slyšel jenom on. “Buď trpělivý. A zatím dohlížej na Volis. Také tě potřebuje. Udělej mě pyšnou. Já se vrátím, slibuji, a jeden den budeme bojovat ve velkých bitvách společně.”

Zdálo, že byl Aidan trochu obměkčen, protože se naklonil a znovu ji obejmul.

“Nechci, abys šla,” řekl jemně. “Zdál se mi o tobě sen. Zdálo se mi...” Zdráhavě k ní vzhlednul očima plnými strachu. “...že tam zemřeš.”

Kyra byla jeho slovy šokovaná, a to především kvůli výrazu v jeho očích. Vystrašilo ji to. Nevěděla, co říci.

Anvin přišel blíže a přehodil jí přes ramena tlusté, těžké kožešiny, které ji zahřály; stála tam a cítila se deset liber těžší, ale zapudilo to vítr a zbavilo jí to zimy na zádech. Usmál se na ni.

“Budeš mít dlouhé noci a oheň bude daleko,” řekl a rychle ji obejmul.

Její otec rychle přistoupil a obejmul ji pevným stiskem válečníka. Ona ho také objala, ztratila se mezi jeho svaly a

pocítila se bezpečně a jistě.

“Jsi moje dcera,” řekl rozhodně, “na to nikdy nezapomeň.” Pak ztlumil hlas, aby ho ostatní neslyšeli, a dodal: “Miluji tě.”

Byla přemožena pocity, ale ještě než mohla odpovědět, rychle se otočil a spěchal pryč – a v ten samý okamžik Leo zakňučel a vyskočil na ni a zabodnul jí nos do hrudi.

“Chce jít s tebou,” všimnul si Aidan. “Vezmi ho s sebou – budeš ho potřebovat víc než já, zabeďněný ve Volisu. Stejně je tvůj.”

Kyra obejmula Lea a nebyla schopná ho odmítnout, protože od ní nechtěl pryč. Z toho, že by se k ní přidal, měla dobrý pocit, protože jí moc chyběl. Další pár očí a uší by se jí také hodil a nikdo nebyl věrnější, než Leo.

Kyra byla připravená, vyskočila na Andora a otcovi muži se rozestoupili. Podél mostu pozdvihli pochodně jako gesto úcty k ní, zažehnali tmu a osvětili jí cestu před sebou. Ona se podívala za ně a uviděla temnělé nebe a tu divočinu, která ji čekala. Pociťovala vzrušení, strach, a ze všeho nejvíce pocit povinnosti. Cíl. Před sebou měla nejdůležitější úkol v životě, úkol, do kterého vkládala nejen svou totožnost, ale také osud Escalonu. V sázce nemohlo být už nic víc.

Přes jedno rameno měla uvázanou svou hůl, svůj luk měla přes druhé, vedle ní byl Leo a Dierdra, Andora měla pod sebou a všichni otcovi muži je sledovali, a Kyra s Andorem vyjela směrem k městským branám. Nejprve pomalu procházela pochodněmi a kolem mužů, a měla pocit, jako by vcházela do

snu a do svého osudu. Neohlédla se, protože nechtěla ztratit své odhodlání. Otcovi muži zatroubili hlubokým zvukem trubky, byl to zvuk odchodu, zvuk úcty.

Připravila se pobídnout Andora – ale ten už to čekal. Začal běžet, nejprve klusal, pak běžel tryskem.

Za chvilku se Kyra hnala sněhem, branami Argosu, přes most, do polí, ve vlasech měla studený vítr a před ní nebylo nic než dlouhá cesta, divoká stvoření a přicházející noc.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Merk běžel lesem, vrávorál po hliněném svahu, proplétal se mezi stromy, jak běžel jak o život, pod nohama mu křupaly listy Bílého lesa. Podíval se před sebe a ostražitě sledoval vzdálené sloupce kouře, které zaplnily horizont, zablokovaly krvavě rudý západ slunce a on pocítil vrůstající pocit naléhavosti. Věděl, že ta dívka tam někde je, pravděpodobně je právě vražděna, a on se snažil běžet co nejrychleji.

Zdálo se, jako by ho vraždění vyhledávalo; potkávalo ho na každém roku, zdálo se, že každý den, jako když jsou muži svoláváni k večeři. Měl schůzku se smrtí, říkala jeho matka. Tato slova mu zvonila v uších a pronásledovala ho téměř celý jeho život. Byla její slova sebenaplňujícím se proroctvím? Nebo se narodil s černou hvězdou nad hlavou?

Zabíjení bylo pro Merka přirozenou součástí jeho života, jako dýchání nebo obědvání, ať už to dělal pro kohokoli nebo jakkoli. Čím víc o tom uvažoval, tím více ho to znechucovalo, jako by chtěl vyzvracet celý svůj život. Ale zatímco v něm vše křičelo, aby se otočil, začal nový život, pokračoval na své pouti k Věži Uru, prostě nemohl. Násilí ho opět volalo a toto nebyl správný okamžik jeho volání ignorovat.

Merk utíkal, stoupající mraky kouře se blížily a ztěžovaly dýchání, zápach kouře ho štípal v nose a začal ho přemáhat známý pocit. Nebyl to ani strach a dokonce ani, po tolika letech,

vzrušení. Byl to pocit dobré obeznámenosti. S tím vražedným strojem, ve který se chystal proměnit. To se stávalo vždy, když šel do bitvy – jeho vlastní, soukromé bitvy. V jeho verzi bitvy zabil protivníka tváří v tvář; nemusel se schovávat za hledím nebo brněním nebo potlesku davu, jako ti nóbl rytíři. Podle něj byl jeho bitva tou nejodvážnější, vyhrazená jen opravdovým bojovníkům, jakým byl on sám.

A přece jak běžel, připadalo Merkovi něco jiné. Obvykle Merkovi bylo jedno, kdo přežil a kdo zemřel; byla to jenom práce. To mu umožňovalo udržet si čistou hlavu, bez toho, aby byl přemožen pocity. Ale přesto to bylo tentokrát jiné. Poprvé za dlouhou dobu, co si vůbec vzpomínal, mu za toto nikdo neplatil. Rozhodl se z vlastní vůle, kvůli ničemu jinému, než že mu té dívky bylo líto a chtěl udělat to správné. Cítil se příliš vložený do celé záležitosti a ten pocit se mu nelíbil. Nyní litoval, že nezareagoval dříve a odmítnul ji.

Merk běžel bleskem, nenesl žádné zbraně – a ni nemusel. Na svém opasku měl jen svou dýku a to mu stačilo. A třeba ji ani nepoužije. Upřednostňoval bitvy bez zbraní: to jeho protivníky rozhodilo. Místo toho vždy své nepřátele odzbrojil a použil jejich zbraně proti nim. A tak měl vždy okamžitou zbrojnici, kamkoli přišel.

Merk vystřelil z Bílého lesa, stromy ustoupily otevřeným planinám a vlnícím se kopcům a setkal se s ohromným, rudým sluncem, které sedělo nízko na horizontu. Před ním se rozložilo údolí, nebe nad ním bylo černé, jako by se zlobilo, zaplněné

kouřem a v plamenech tam sedělo něco, co muselo být zbytky dívčiny farmy. Merk to slyšel až odtud, škodolibé výkřiky mužů, kriminálníků, jejich hlas byl plný nadšení a touze po krvi. Svým profesionálním pohledem si prohlédl dějiště zločinu a okamžitě je uviděl, tucet mužů, jejichž tváře byly osvětleny pochodněmi, které drželi, jak běhali sem a tam a vše zapalovali. Někteří běželi z konírny do domu, přikládali pochodně ke slámovým střechám, zatímco jiní zabíjeli nevinný dobytek a sekali je sekerami. Viděl, jak jeden z nich vytáhl ven tělo za vlasy, přes zablácenou zem.

Ženu.

Merkovo srdce začalo bít, jak přemýšlel, jestli to nebyla ta dívka – a jestli byla živá nebo mrtvá. Táhnul ji, zdálo se, k dívčině rodině, všichni byli přivázáni provazy ke stodole. Byl tam otec a matka a vedle nich nejspíš sourozenci, malí, mladí, obě dívky. Jak vánek odfouknul oblaka černého dýmu, zahlédl Merk tělo s dlouhými světlými vlasy, slepenými špínou, a věděl, že to je ona.

Merkem prolétla vlna adrenalinu, jak vystřelil a sprintoval z kopce dolů. Spěchal do zabláceného ohrazeného pozemku, běžel mezi plameny a kouřem, až konečně uviděl, co se dělo: dívčina rodina byla proti zdi a byla již mrtvá, měli podříznuté krky a jeho těla bezvládně ležela u zdi. Oddychl si, když uviděl, že ta dívka je tažena ještě naživu, bránila se, jak ji táhly, aby se přidala ke své rodině. Viděla, jak na její příchod čeká násilník s dýkou a věděl, že je další na řadě. Přišel příliš pozdě na to, aby zachránil její rodinu – ale ne příliš pozdě na to, aby zachránil ji.

Merk věděl, že musí tyto muže překvapit. Zpomalil svou chůzi a poklidně vykračoval prostředkem pozemku, jako by měl spoustu času, čekal, až si ho všimnou a chtěl je zmást.

Brzy si ho jeden všimnul. Zločinec se okamžitě otočil, byl překvapen tím, že uviděl muže, který klidně kráčel skrze to krveprolití a zakřičel na své přátele.

Jak pokračoval, pocítil na sobě Merk všechny ty zmatené oči, a dále bezstarostně kráčel směrem k dívce. Násilník, který ji táhnul, se otočil přes rameno a když uviděl Merka, zastavil se také, pustil ji a ona upadla do bláta. Otočil se a s ostatními si to zamířil k Merkovi, všichni se k němu přibližovali a byli připraveni bojovat.

“Tak copak to tu máme?” vykřikl muž, který se zdál být jejich velitel. Byl to ten, který upustil dívku a jak se zaměřil na Merka, tasil ze svého pásku meč a blížil se, zatímco ho ostatní obestoupili.

Merk se podíval jenom na tu dívku, aby se ujistil, že je stále na živu a není zraněná. Ulehčilo se mu, když ji uviděl zavrtět se v bahně, pomalu se dávala dohromady, zvedla hlavu a pohlédla na něj, otřesená a zmatená. Merk pocítil úlevu, že nepřišel pozdě, aby zachránil alespoň ji. Snad to byl první krok na velmi dlouhé cestě k vykoupení. Snad, uvědomil si, to nezačínalo ve věži, ale právě tady.

Jak se ta dívka otočila v bahně, opřela se o lokty, jejich oči se setkaly a on v nich uviděl záplavu naděje.

“Zabij je!” vykřikla.

Merk zůstal klidný, stále k ní nenuceně kráčel, jako by si těch mužů kolem ani nevšiml.

“Tak ty tu dívku znáš,” vykřikl na něj velitel.

“Její strýček?” vykřikl jeden z nich posměšně.

“Dlouho ztracený bratr?” zasmál se jiný.

“Ty jsi ji přišel ochránit, staříku?” posmíval se jiný.

Ostatní vyprskli smíchy, jak jej obklíčili.

I když to neukázal, Merk si potichu své protivníky měřil, koutkem oka si je prohlížel, sčítal, kolik jich tam je, jak jsou velcí, jak rychle se pohybují, jaké zbraně mají u sebe. Analyzoval, kolik měli svalů v porovnání s tukem, co měli na sobě, jak se mohli ve svém oblečení pohybovat, jak rychle se mohli ve svých botách otáčet.

Všimnul si, jaké zbraně drželi – neopracované nože, tasené dýky, špatně naostřené meče – a analyzoval, jak je drží, jestli je mají po straně nebo před sebou a v jaké ruce.

Uvědomil si, že většina z nich byli amatéři, nikdo z nich v něm opravdu nebudil obavy. Chytí si jednoho. Toho s kuší. Merk si v hlavě poznamenal, že ho musí zabít jako prvního.

Merk vešel do jiné zóny, do jiného stylu myšlení, bytí, do takového, který se ho přirozeně chopil, kdykoli se nacházel ve střetu. Ponořil se do svého vlastního světa, do světa, který neměl moc pod kontrolou, světa, kterému věnoval své tělo. Byl to svět, který mu nakazoval, kolik mužů má zabít a jak rychle, jak efektivně. Jak způsobit maximální újmu za co nejmenší možné snahy.

Litoval těchto mužů; neměli vůbec ponětí o tom, do čeho se pustili.

“Hej, mluvím s tebou!” vykřikl jejich velitel, nebyl ani deset stop daleko a pohrdavě držel svůj meč a rychle se blížil.

Merk ale postupoval svým směrem a pokračoval v chůzi, v klidu a bez výrazu. Soustředil se, ani neposlouchal velitelova slova, která v jeho mysli utichla. Neotočí se a neukáže ani náznak agrese, dokud se mu to samotnému nehodí, a cítil, jak zmatení byli tito muži absencí jeho činů.

“Hej, víš, že za chvíli zemřeš?” hovořil stále velitel. “Posloucháš mě?”

Merk stále v klidu kráčel, zatímco jejich velitel, rozzuřený, už dále nečekal. V rozčilení vykřikl, tasil svůj meč a zaútočil, rozmáchl se po Merkovém rameni.

Merk si dal na čas, nereagoval. V klidu kráčel směrem ke svému útočníkovi a čekal až do poslední vteřiny, neztuhnul a nevykazoval žádné známky odporu.

Čekal, až útočníkův meč dosáhne nejvyššího bodu, vysoko nad mužovou hlavou, klíčový moment, kdy je každý muž nejzranitelnější, což už dávno věděl. A potom, rychleji, než byl jeho útočník vůbec schopen předvídat, vrhnul se Merk dopředu jako had, použil dva prsty, aby zasáhl tlakový bod pod mužovou paží.

Jeho útočníkovi se vyvalili oči bolestí a překvapením a okamžitě svůj meč pustil.

Merk přikročil blíže, obtočil jednu paži kolem mužovy paže

a pevně se zahákoval. V jednom pohybu muže chytil za jeho zátylek a otočil ho a použil ho jako svůj štít. Protože Merk se neobával tohoto muže, ale toho útočníka za ním, který měl kuši. Merk se rozhodl zaútočit na tohoto hulváta jako první, jen aby získal štít.

Merk se otočil a stál čelem k mužovi s kuší, který, jak čekal, měl již tětívu napjatou na něj. Za chvílku Merk uslyšel známý zvuk šípu, který byl vystřelen z kuše, a díval se, jak k němu vzduchem letí. Merk pevně stisknul svůj zmítající se lidský štít.

Zaznělo zalapání po dechu a Merk ucítil, jak sebou ten hulvát cuknul v jeho objetí. Velitel vykřikl bolestí a Merk najednou ucítil šok z bolesti, jako by mu vniknul do břicha nůž. Nejprve byl zmatený – a potom si uvědomil, že šíp proletěl břichem štítu a jeho špice také částečně zasáhla Merkovo břicho. Vniknul ani ne na půl palce – nebylo to dost na to, aby ho to vážně zranilo – ale bolelo to jako čert.

Merk počítal, jak dlouho potrvá napnout další šíp, pustil velitelovo bezvládné tělo, chytil meč v jeho ruce a hodil jím. Ten se ve vzduchu točil a letěl na zločince s kuší, který vykřikl, oči se mu šokem rozšířily a meč mu propíchnul hrud'. Pustil svůj luk a bezvládně padl vedle něj.

Merk se otočil a pohlédl na ostatní zločince, ti byli jasně v šoku, dva z jejich nejlepších mužů byli mrtví a zbylí si nevěděli rady. Hleděli jeden na druhého v prazvláštním tichu.

“Kdo jsi?” vykřikl konečně jeden, jeho hlas zněl nervózně.

Merk se doširoka usmál a zakřupal klouby, vychutnával si

blížící se zápas.

“Já,” odpověděl, “jsem ten, který vám nedá v noci spát.”

KAPITOLA PÁTÁ

Duncan jel se svou armádou, v uších mu burácel hluk stovek koní, jak je vedl na jih, nocí, pryč od Argosu. Jeho důvěryhodní velitelé jeli vedle něj, Anvin na jedné straně a Arthfael na druhé, jen Vidar zůstal doma, aby střežil Volis, zatímco několik stovek mužů se vedle nich vyrovnaly, všichni jeli pospolu. Na rozdíl od jiných vojenských vůdců jel Duncan rád bok po boku svých mužů; nepovažoval tyto muže za své poddané, ale spíše za své ozbrojené bratry.

Jeli nocí s chladným větrem ve vlasech, sněhem pod nohama a měli dobrý pocit, protože byli v pohybu, mířili do bitvy, už se nekrčili za zdmi Volisu, jak to Duncan dělal více než polovinu svého života. Duncan pohlédl a zahlédl své syny Brandona a Braxtona, jak jedou vedle jeho mužů, a zatímco byl pyšný na to, že je má s sebou, neobával se o ně tolik jak se obával o svou dceru. Proti své vůli, jak hodina míjela hodinu a i když si říkal, že se nebude obávat, zaměřovaly se jeho myšlenky v noci na Kyru.

Přemýšlel, kde nyní byla. Myslel na to, jak sama přechází Escalon, jen s Dierdrou, Andorem a Leem, kteří ji doprovázeli, a jeho srdce ho zbolelo. Věděl, že cesta, na kterou ji poslal, by vystavila nebezpečí i zkušené bojovníky. Pokud ji přežije, vrátí se jako velký bojovník, větší, než jakýkoli z mužů, kteří s ním dnes jeli. Pokud ne, nebude se sebou moci žít. Ale zoufalé časy si vyžadují zoufalá řešení, a on více než kdy jindy potřeboval,

aby dokončila svou misi.

Vystoupali na kopec a z dalšího sestoupili a jak vítr nabíral na síle, Duncan pohlédl na zvlněné planiny, které se před ním v měsíčním svitu rozprostíraly a myslel na jejich cíl: Esephus. Opevnění v moři, město postavené na přístavu, křižovatky severovýchodu a prvního významného přístavu pro lodní dopravu. Bylo to město, které bylo na jedné straně ohraničeno mořem Slz a přístavem na druhé straně, a říkalo se, že kdo má pod kontrolou Esephus, má pod kontrolou většinu Escalonu. Další nejbližší tvrz od Argosu a životně důležité opevnění, Esephus musel být jeho první zastávkou, to Duncan věděl, pokud měl mít alespoň nějakou šanci vyvolat revoluci. Kdysi významné město musí být osvobozeno. Jeho přístav, kdysi tak pyšně zaplněn loděmi, na kterých plápolaly vlajky Escalonu, byly nyní, jak Duncan věděl, plné pandesianských lodí, hanebná připomínka toho, čím jednou bylo.

Duncan a Seavig, vojenský vůdce Esephusu, byli kdysi blízko. Společně jeli několikrát do bitvy jako bratři ve zbroji a Duncan s ním vyrazil na moře více než jednou. Ale od invaze už nebyli v kontaktu. Seavig, který byl kdysi pyšným vojevůdcem, byl nyní jen pokorný voják, který nebyl schopný plachtit na moři, nebyl schopný vládnout svému městu nebo navštívit jiná opevnění, jako všichni vojenští vůdci. To ho mohli rovnou zajmout a označit ho tím, čím skutečně byl: vězněm jako všichni vojevůdci Escalonu.

Duncan jel nocí, kopce byly osvětleny jen pochodněmi jeho

mužů, stovky jisker, mířících na jih. Jak jeli, padal více sníh a vítr běsnil, a pochodně jen tak tak nezhasly a měsíc se snažil prorazit mraky. A přesto Duncanova armáda postupovala a pokračovala, s těmito muži, kteří by s ním šli kamkoli na světě. Bylo to nezvyklé, to Duncan věděl, zaútočit v noci a ještě ve sněhu – ale Duncan byl vždycky nekonvenční bojovník. Proto se mu podařilo získat takovou hodnost, stát se velitelem starého krále, získat vlastní opevnění. A jen proto se stal jedním z nejvíce uctívaných ze všech roztroušených vojevůdců. Duncan nikdy nedělal to, co jiní muži. Snažil se žít podle jednoho hesla: dělej to, co jiní nejméně očekávají.

Pandesiané by nikdy neočekávali útok, protože zpráva o Duncanově vzpouře se nemohla tak daleko na jih dostat tak rychle – ne, pokud tam Duncan dorazí včas. A oni by jistě nikdy neočekávali útok v noci, a už vůbec ne ve sněhu. Znali by rizika jízdy v noci, koně by si mohli zlomit nohy a byla celá řada dalších problémů. Duncan věděl, že války byly často vyhrány díky překvapení a rychlosti, spíše než kvůli síle.

Duncan plánoval jet celou noc, dokud nedorazí k Esephusu, pokusit se dobýt ohromnou pandesianskou jednotku a vzít si zpět město a několik stovek jeho mužů. A pokud se zmocní Esephusu, pak možná, ale jen možná, budou schopni nabrat spád a začít válku, aby se zpět zmocnili celého Escalonu.

“Tam dole!” vykřikl Anvin a ukázal do sněhu.

Duncan se podíval do údolí pod sebou a uviděl, mezi sněhem a mlhou, několik malých vesnic, které byly posety po

krajině. Duncan věděl, že tyto vesnice byly obydleny statečnými bojovníky, kteří byli věrní Escalonu. Každý z nich bude mít hrstku mužů, ale i to se počítá. Mohl by nabrat obrátky a podpořit řady své armády.

Duncan se snažil překřičet vítr a koně.

“Zatrubte!”

Jeho muži zatroubili několika krátkými zvuky, starý výkřik Escalonu, volající po shromáždění, zvuk, který mu rozehříval srdce, zvuk, který v Escalonu nezazněl celá léta. Byl to zvuk, který byl jeho krajanům známý, zvuk, který jim sdělil vše, co potřebovali vědět. Pokud byly ve vesnici dobří muži, ten zvuk by jimi pohnul.

Trubky zazněly znovu a znovu a jak se blížili, ve vesnicích se pomalu rozsvěcovaly pochodně. Vesničané, upozornění na jejich přítomnost, začali zaplňovat ulice, jejich pochodně blikali ve sněhu, muži se narychlo oblékali, chopili se zbraní a nasazovali si jakékoli nahrubo udělané brnění, které měli. Všichni pohlédli na kopec a uviděli blížícího se Duncana a jeho muže, gestikulující, jako by byli plni překvapení. Duncan si mohl jen zkusit představit, jaký obraz jeho muži vytvářeli, když jeli tryskem úplnou nocí, ve sněhové vánici, dolů z kopce, se stovkami pozvednutými pochodněmi jako legie ohně, která bojuje se sněhem.

Duncan a jeho muži přijeli do první vesnice a zastavili, stovky jejich pochodní osvětlovaly překvapené obličeje. Duncan pohlédl dolů na doufající tváře svých krajanů a nasadil si svůj

nejděsivější bitevní výraz a připravoval se inspirovat své muže jako nikdy předtím.

“Muži Escalonu!” zaduněl a zpomalil svého koně k chůzi, jak se je snažil všechny oslovit, točil se a kroužil a lidé byli kolem něj natlačeni.

“Trpěli jsme pod utlačováním Pandesie až příliš dlouho! Můžete si vybrat mezi tím zůstat zde a žít svůj život v této vesnici a vzpomínat na to, jaký Escalon býval. Nebo můžete povstat jako svobodní muži a pomoci nám začít velkou válku za svobodu”

Vesničané vydali nadšený pokřik a jednotně se hrnuli vpřed.

“Pandesiané nám nyní berou naše dívky!” vykřikl jeden muž. “Jestli je toto volnost, pak nevím, co je to svoboda!”

Vesničané povzbudivě pokřikovali.

“Jsme s tebou, Duncane!” vykřikl další. “Pojedem s tebou i na smrt!”

Zazněl další povzbudivý pokřik a vesničané spěchali naskočit na koně a přidat se k jeho mužům. Duncan byl spokojen s rozrůstajícími se řadami, pobídnul svého koně a pokračoval směrem ven z vesnice a začal si uvědomovat, že Escalon měl už dávno povstat.

Brzy dojeli do další vesnice, kde byli muži již venku a čekali s rozsvícenými pochodněmi, jak zaslechli troubení a výkřiky, a uviděli rozrůstající se armádu, hned věděli, co se dělo. Místní vesničané křičeli jeden na druhého, poznávali se navzájem a uvědomovali se, co se dělo, už nepotřebovali další proslovy. Duncan se přehnal přes tuto vesnici stejně jako přes

tu poslední a vesničané nemuseli být vůbec přesvědčováni, byli až příliš dychtiví po svobodě, příliš dychtiví obnovit svou důstojnost, naskočit na koně, chopit se svých zbraní a přidat se k Duncanovým řadám, ať je bral kamkoli.

Duncan se vrhal z vesnice do vesnice, pojmul celou krajinu, vše se v noci rozsvěcovalo, i přesto, že byl vítr, sníh a černočerná tma. Duncan si uvědomil, že jejich touha po svobodě byla až příliš silná na to, aby i v té nejtemnější tmě zazářila – a aby se ujali zbraní a získali zpět své životy.

*

Duncan jel celou noc, vedle svou rostoucí armádu na jih, jeho ruce byly rozedřelé a bez citu z té zimy, jak se držel otěží. Čím více na jih šli, tím více se měnil terén, studený chlad Volisu byl nahrazen mokrým chladem Esephusu, jeho vzduch těžký tak, jak si to Duncan pamatoval, s vlhkem od moře a vůní soli. Stromy tady byly také nižší, všechny se zdály být ohnuté od východních poryvů větru, které nikdy nepřestaly vát.

Stoupali na jeden kopec za druhým. Oblaka se rozestupovala i přes sněžení, a měsíc se objevil na nebi, shora na ně svítil a dostatečně jim osvětloval cestu. Jeli jako bojovníci proti tmě, Duncan věděl, že to byla noc, kterou si bude pamatovat do konce života. Za předpokladu, že přežije. Bude to bitva, na které vše záviselo. Myslel na Kyru, svou rodinu, svůj domov, a nechtěl je ztratit. Jeho život byl v sázce a životy všech, které znal a miloval a dnes v noci to bude všechno riskovat.

Duncan pohlédl přes rameno a byl nadšen, když uviděl, že

nabral dalších několik set mužů, všichni jeli jako jeden muž, který má jediný cíl. Věděl, že i s takovým počtem budou čelit velké převaze a budou stát proti profesionální armádě. Tisíce pandesianů jsou nasazené v Esephusu. Duncan věděl, že Seavig měl stále stovky jeho vlastních opuštěných mužů, které mu byly k dispozici, ale samozřejmě nevěděl, jestli budou vše riskovat, aby se připojili k Duncanovi. Duncan musel předpokládat, že to neudělají.

Brzy vystoupili na další kopec a tam zastavili a nepotřebovali ani pobídnutí. Protože tam hluboko dole se vyjímalo moře Slz, jeho vlny narážely o břeh, velký přístav a prastaré město Espehus, který se vedle něj tyčil. Město vypadalo, jako by vyrostlo z moře, vlny narážely do jeho kamenných zdí. Město bylo postaveno zády k pevnině, jako by hledělo čelem do moře, jeho brány a hradby se nořily do vody, jako by jim více záleželo na tom, aby vyhověli lodím spíše než koním.

Duncan si prohlížel přístav, ve kterém bylo zakotveno nekonečně mnoho lodí, byl rozmrzelý, když uviděl plápolající prapory Pandesie, žluté a modré, které poletovaly jako urážka v jeho srdci. Ve větru se třepotal emblém Pandesie – lebka v zobáku orla – ze které se Duncanovi dělalo zle. Vidět tak ohromné město, které je pod vládou Pandesie, bylo pro Duncana ostudou, a dokonce v černočerné tmě se jeho tváře začervenaly. Lodě tam seděly samolibě, bezpečně zakotvené, nikdo nečekal útok. Samozřejmě. Kdo by si dovolil na ně zaútočit? A dokonce v černočerné tmě a ve sněhové vánici?

Duncan cítil, jak na něj jeho muži hledí a věděl, že nastal okamžik pravdy. Všichni čekali na osudný rozkaz, takový, který změní osud Excalonu, a on zde seděl na svém koni, vítr skučel, a pociťoval že v něm začíná vřít jeho osud. Věděl, že toto je okamžik, který vymezí jeho život – a životy všech těchto mužů.

“KUPŘEDU!” zaburácel.

Jeho muži nadšeně pokřikli a jako jeden se vrhli z kopce dolů, hnali se směrem k přístavu, vzdáleném několik yardů. Vysoko pozvedli své pochodně a Duncan ucítil, jak mu v hrudi zabušilo srdce, jak mu vítr vál do tváře. Věděl, že tato mise je sebevražedná – a přesto také věděl, že byla dost šílená na to, aby třeba vyšla.

Vrhli se do krajiny, jejich koně hnali tak rychle, že mu studený vzduch málem vzal dech, a jak se blížili přístavu, kamenné zdi byly ani ne sto yardů daleko, Duncan se připravil do bitvy.

“LUKOSTŘELCI!” vykřikl.

Jeho lukostřelci, kteří jeli v úhledných řadách za ním, zapálili své šípy, podpálili jejich hroty a čekali na jeho povel. Jeli a jeli, zněl dusot koní, pandesiané pod nimi stále nevěděli o útoku, který se na ně chystal.

Duncan čekal, dokud se nepřiblížili – čtyřicet yardů daleko, potom třicet, potom dvacet – a konečně věděl, že nastal ten správný čas.

“VYSTŘELIT!”

Černá noc byla najednou osvětlená tisícem hořících šípů, které se nesly ve vysokém oblouku vzduchem, dělali si cestu sněhem

směrem k tuctům pandesianských lodí, které byly zakotvené v přístavu. Jeden za druhým, jako světlušky, si našly svůj cíl, přistály na dlouhých, třepotajících se plachtách pandesianského plachtoví.

Netrvalo ani chvíli a lodě se zapálily, vzplálo plachtoví a potom celé lodě a oheň se ve větrném přístavu rychle šířil.

“ZNOVU!” vykřikl Duncan.

Hromadná palba následovala jedna za druhou, šípy s ohnivými špicemi padali na pandesianskou flotilu jako kapky deště.

Nejprve byla flotila v klidu noci potichu, vojáci hluboce spali, žádný neměl žádné podezření. Duncan si uvědomil, že pandesiané se stali příliš arogantní, příliš lhostejní a nikdy neměli ani nepodezření, že by takový útok mohl přijít.

Duncan jim nedal čas, aby se mohli vzpamatovat; povzbuzen jel tryskem kupředu a blížil se k přístavu. Vedl je až ke kamenné zdi, která sousedila s přístavem.

“POCHODNĚ!” vykřikl.

Jeho muži vyrazili až k pobřeží, pochodně pozvedli vysoko a s velkým výkřikem následovali Duncane a vrhli své pochodně na lodě, které měli nejbliž. Jejich těžké pochodně přistály na palubě jako hole, bylo slyšet ohromné zadunění dřeva, a další tucty lodí vzplanuly.

Těch několik málo pandesianských vojáků na stráži si všimlo co se dělo až příliš pozdě a ocitli se uprostřed vlny plamenů, křičeli a skákali přes palubu.

Duncan věděl, že je jen otázkou času, než se zbytek

Pandesianů vzbudí.

“TRUBKY!” vykřikl.

Z řad mužstev zazněly trubky, starý pokřik Escalonu, vyzývající ke shromáždění, věděl, že Seavig rozpozná ty krátké zvuky. Doufal, že ho to vybudí.

Duncan seskočil z koně, tasil svůj meč a spěchal ke zdi přístavu. Bez zaváhání skočil přes nízkou kamennou zídku na hořící loď, ukazoval všem cestu, jak pokračoval kupředu. Potřeboval zbavit se Pandesianů předtím, než se mohli shromáždit.

Anvin a Arthfael zaútočili po jeho boku a jejich muži se k nim přidali, všichni vykřikovali mocným válečným pokřikem, jak se svým životem vrhali po větru. Po tolika rocích podmanění se konečně nastal den pro odplatu.

Konečně se Pandesiané vzbudili. Vojáci se začali nořit z podpalubí, vybíhali ven jako mravenci, v kouři kašlali a byli omráčení a zmatení. Zhlédli Duncana a jeho muže a tasili meče a zaútočili. Duncan se ocitl pod útokem proudů mužů – a přesto nezaváhal; právě naopak, zaútočil.

Duncan zaútočil a skrčil se, jak se první muž rozpráhnul po jeho hlavě, potom se narovnal a bodnul toho muže do břicha. Voják se rozmáchl po jeho zádech a Duncan se otočil a vyblokoval ránu – potom zatočil vojákovým mečem a bodnul ho do hrudi.

Duncan se bránil a bojoval hrdinsky, útočili na něj ze všech stran, a vzpomněl si na staré doby, kdy se ocitl ponořen do bitvy a odrážel údery na všech stranách. Když byli muži příliš blízko na

dosah meče, zaklonil se a kopnul do nich, vytvořil si tak prostor na to, aby se rozmáchnul; v jiných situacích se zatočil a udeřil loktem, bojoval rukou v ruce na blízko, když to bylo nutné. Muži padali všude kolem něj a žádný z nich se nepřiblížil.

K Duncanovi se brzy přidali Anvin a Arthafael a tucty jeho mužů jim spěchali na pomoc. Jak se k němu přidal Anvin, odrazil úder vojáka, který na Duncana zaútočil zezadu, ušetřil ho rány – zatímco Arthafael přistoupil blíže, pozvedl svůj meč a odrazil sekerku, která mířila na Duncanovu tvář. Jak to udělal, Duncan zároveň udělal krok kupředu a bodnul toho vojáka do břicha, s Arthfaelem ho společně skolili.

Bojovali jako jeden muž, dobře promazaný stroj díky těm společným létům, všichni si navzájem hlídali záda, jak nocí pronikal jasný kovový zvuk mečů a brnění.

Všude kolem sebe Duncan viděl, jak muži nastupují na lodě po celém přístavu, útočí na flotilu jako jeden muž. Duncan bojoval, dokud mohl pozvednout své paže, potil se, v očích ho pátil kouř, všude kolem něj cinkaly meče, skolil jednoho muže za druhým, jak se snažili utéct na pevninu.

Nakonec byly plameny příliš horké; pandesianští vojáci, v plné zbroji, byli polapeni plameny a skákali ze svých lodí do vody – a Duncan vedl své muže z lodí pryč přes kamennou zeď a zpět na okraj přístavu. Duncan uslyšel výkřik a otočil se, uviděl stovky pandesianských vojáků, kteří se ho snažili pronásledovat a kteří se je snažili dostat z lodě pryč.

“PROVAZY!” zakřičel Duncan.

Po celé délce přístavu muži následovali jeho příkladu a zpřetrhaly provazy, kterými byla flotila přikotvená k břehu. Jak před ním ten ohromný provaz konečně prasknul, Duncan se postavil botou na palubu a velkým kopnutím loď odsunul od břehu. Samou snahou zasténal a Anvin, Arthfael a tucty ostatních přispěchali na pomoc a přidali se. Jako jeden muž všichni odsunuli hořící trup lodi od břehu.

Loď v plamenech, plná křičících vojáků, byla nevyhnutelně unášena směrem k ostatním lodím v přístavu – a jak se k nim přiblížila, vzplanuly od ní. Muži skákali z lodí po stovkách, křičeli a potápěli se do černých vod.

Duncan tam stál, ztěžka dýchal a díval se, jeho oči zářily, a celý přístav byl brzy osvětlen ohromným požárem. Tisíce Pandesianů, které byly nyní plně vzhůru, se objevily z nižších pater podpalubí ostatních lodí – ale bylo již příliš pozdě. Vyběhli na palubu, kde se setkali s ohnivou zdí a neměli jiný výběr, než shořet zaživa nebo skočit do vody, kde se utopí nebo umrznou, všichni si vybrali to druhé. Duncan sledovat jak se přístav brzy zaplnil stovkami těl, pohupovaly se ve vodách, křičeli, jak se snažili plavat na břeh.

“LUKOSTŘELCI!” zakřičel Duncan.

Jeho lukostřelci zamířili a stříleli salvu za salvou a mířili na ohánějící se vojáky. Jeden po druhém si našly střely svůj cíl a Pandesiané se potápěli.

Vody se zabarvily krví a brzy zaznělo křupání a výkřiky, jak se vody zaplnili zářivě žlutými žraloky, kteří hodovali v krvi

přeplněném přístavu.

Duncan se rozhlédl a pomalu mu došlo, co udělal: celá pandesianská flotila, která před několika málo hodinami vzpurně seděla v přístavu, symbol pandesianského vítězství byl ten tam. Stovky jejich lodí byly zničené, všechny společně plápolaly na známku Duncanova vítězství. Jeho rychlost a moment překvapení zafungovaly.

Mezi jeho muži zazněl velký křik a Duncan se otočil a uviděl jak všichni jeho muži radostně pokřikovali, jak sledovali hořící lodě, jejich tváře byly černé sazemi a plné únavy z celonoční cesty – a přesto byli všichni opilí vítězstvím. Byl to pokřik úlevy. Pokřik za svobodu. Pokřik, na který čekali celá dlouhá léta.

Ani nedozněl a už zazněl další zvuk – tento byl mnohem hrozivější – byl následován zvukem, ze kterému Duncanovi vstaly chlupy na krku. Otočil se a zabušilo mu srdce, když uviděla, jak se pomalu otevírají ohromné brány kamenných kasáren. Zároveň se mu naskytl děsivý pohled: tisíce pandesianských vojáků, plně vyzbrojených, v perfektních řadách; profesionální armáda, byli v převaze nad jeho muži deset k jednomu a chystali se na ně. Jak se brány otevřely, zazněl výkřik a zaútočili.

Bestie byla ponouknuta. Nyní začne ta skutečná válka.

KAPITOLA ŠESTÁ

Kyra se držela Andorovy hřívky, pádila nocí, vedle ní Deidra, Leo u jejích nohou, všichni hnali přes zasněžené planiny západně od Argosu jako zloději, kteří prchají nocí. Jak jela, hodina míjela hodinu, dunění koní jí hlučelo v uších a Kyra se ztratila ve svém vlastním světě. Představovala si, co jí čeká ve Věži Ur, kdo by mohl být její strýc, co by o ní mohl říci, o její matce a jen ztěží zvládala své vzrušení. A přesto musela přiznat, že se bála. Do Escalonu to byla dlouhá cesta, jakou ještě nikdy nepodstoupila. Viděla, jak se před nimi rýsuje Trnový les. Otevřené planiny končily a brzy se ponoří do stísněného lesa, plného divokých bestii. Věděla, že jak vjedou do lesa, žádná pravidla již neplatí.

Sníh jí bičoval obličej a skučel přes otevřené planiny a Kyra, která měla necitlivé ruce, upustila z rukou pochodeň a uvědomila si, že už dávno vyhasla. Jela tmou, ztracená ve svých myšlenkách, jediný zvuk byl ten od koní, sněhu pod nimi a Andorovo občasné zavrčení. Cítila jeho rozčilení, jeho nezkrotnou náтуру, nebyl jako žádné zvíře, na kterém kdy jela. Bylo to jako by se Andor neobával, co bylo před nimi – ale snad dokonce otevřeně doufal v konfrontaci.

Zahalená do svých kožešin, Kyra pocítila další vlnu hladu a když znovu zaslechla, jak Leo zakňučel, věděla, že jejich hlad nemůže už déle ignorovat. Jeli již hodiny a zhlkli zmražené kusy masa; příliš pozdě si uvědomila, že si s sebou nevzali dost

potravin. V tuto zasněženou noc se neobjevila žádná malá lovná zvěř a to nevěstilo nic dobrého. Musí zastavit a brzy si najít něco k snědku.

Jak se přiblížili okraji lesa, zpomalili, Leo vrčel na potměšilý okraj stromů. Kyra se podívala přes rameno na vlnité planiny, které vedly zpět do Argosu, na poslední otevřené nebe, které již nějakou dobu zase neuvidí. Otočila se zpět a hleděla na les a něco v ní se zdráhalo postupovat dopředu. Zнала pověst Trnového lesa a věděla, že toto byl moment, kdy již nebylo návratu.

“Jsi připravená?” zeptala se Dierdra.

Dierdra se zdála nyní být úplně jinou dívkou, než která opustila vězení. Byla silnější, rozhodnější, jako by byla až na samém dnu pekla a zase zpět a byla připravena čelit čemukoli.

“To nejhorší, co se mohlo stát, se mi již stalo,” řekla Deidra, její hlas byl chladný a tvrdý jako les před nimi, hlas, který byl na její věk příliš starý.

Kyra pokývala plná porozumění – a společně vyrazily přes hranici lesa.

Hned jak to udělali, Kyra okamžitě pocítila chlad, dokonce i za této studené noci. Byla zde větší tma, stísněné prostředí, plné prastarých černých stromů, zkroucených větví, které připomínaly trny a tučných, černých listů. Les nevyzařoval mír ale d'ábla.

Pokračovali rychlou chůzí, co nejrychleji mohli mezi těmito stromy, sněhem a ledem, který pod jejich zvířaty křupal. Pomalu byl více a více slyšet zvuk zvláštních tvorů, schovaných ve

větvích. Otočila se a hledala, odkud zvuk přichází, ale nic nenašla. Cítila, jako by je někdo pozoroval.

Pokračovali hlouběji a hlouběji do lesa, Kyra se snažila zamířit na západ a sever, jak jí to říkal její otec, dokud nedojde až k moři. A jak šli, Leo a Andor vrčeli na schovaná stvoření, která Kyra neviděla, zatímco ona uhýbala větvím, které ji škrábaly. Kyra uvažovala o té dlouhé cestě před sebou. Byla nadšená myšlenkou na svou misi, ale přesto toužila být se svým lidem, bojovat po jejich boku ve válce, kterou začala. A už cítila potřebu se vrátit.

Jak hodina následovala hodinu, Kyra vyhlížela do lesa a přemýšlela, jak ještě dlouho pojedou, než dojedou k moři. Věděla, že jízda v takové tmě je nebezpečná – a přesto věděla, že bylo až příliš nebezpečné tu přenocovat – obzvláště když zaslechla další znepokojivý zvuk.

“Kde je moře?” zeptala se Kyra konečně Dierdry hlavně proto, aby přerušila to ticho.

Z Dierdřiného výrazu usoudila, že ji vyrušila z jejích myšlenek; ani si nedokázala představit, do jakých nočních můr byla ponořená.

Dierdra zakroutila hlavou.

“Kéž bych to věděla,” odpověděla vyprahlým hlasem.

Kyra byla zmatená.

“Nešla jsi tudy, když tě unesli?” zeptala se.

Dierdra pokrčila rameny.

“Byla jsem zamčená v kleci na voze,” odpověděla, “a většinu

cesty jsem byla v bezvědomí. Mohli mě vézt kudykoli. Neznám tento les.”

Povzdychla si a pohlédla do temnoty.

“Ale jak se budeme blížit Bílému lesu, rozeznám více.”

Pokračovaly dále a upadli do příjemného mlčení a Kyra si nemohla pomoci a přemýšlela o Dierdřině a své minulosti. Cítila její sílu, a zároveň také její hluboký smutek. Kyra se ocitla pohlcena temnými myšlenkami na tu cestu před sebou, jejich nedostatek jídla, kousavý chlad a divoká stvoření, která na ně čekala a otočila se k Dierdře, aby se rozptýlila.

“Řekni mi o Věži Uru,” řekla Kyra. “Jaká je?”

Dierdra na ni pohlédla, pod očima měla černé kruhy, a pokrčila rameny.

“Nikdy jsem ve věži nebyla,” odpověděla Dierdra. “Jsem z města Ur – a to leží alespoň den jízdy na jih.”

“Pak mi řekni o svém městě,” řekla Kyra a chtěla myslet na cokoli jiného, jen ne na toto místo.

Dierdřiny oči se rozzářily.

“Ur je nádherné místo,” řekla a v jejím hlase zazněla touha. “Město u moře.”

“Na jih od nás je město, které je blízko moře,” řekla Kyra. “Esephus. Je asi den jízdy od Volisu. Kdysi jsem tam jezdívala s mým otcem, když jsem byla malá.”

Dierdra zakroutila hlavou.

“To není moře,” odpověděla.

Kyra byla zmatená.

“Co tím myslíš?”

“To je moře Slz,” odpověděla Dierdra. “Ur leží na moři Smutku. Naše moře je mnohem rozsáhlejší. Na našem východním pobřeží jsou slabé proudy; na našem západním pobřeží má Smutek dvacet stop vysoké vlny, které naráží do našich břehů, a proud, který může v mžiku oka odtáhnout loď, a co teprve člověka, když je měsíc vysoko. Naše město je jediné v celém Escalonu, kde jsou útesy dostatečně nízko, aby umožnily lodím přistát u pobřeží. Naše má jako jediné pláže v celém Escalonu. Tak proto byl Andros postaven ani ne den cesty na východ od nás.”

Kyra uvažovala o jejich slovech a byla ráda, že byla rozptýlena. Na toto všechno si vzpomínala z nějaké hodiny výuky ze svého dětství, ale nikdy nad ním tak podrobně nepřemýšlela.

“A tvůj lid?” zeptala se Kyra. “Jaký je?”

Dierdra si povzdychla.

“Jsou to pyšní lidé,” odpověděla, “jako všichni ostatní v Escalonu. Ale jsou také jiní. Říkají, že lidé v Uru mají jedno oko na Escalonu a jedno na moři. Díváme se na horizont. Jsme méně venkovští, než ostatní – snad proto na naše pobřeží přijíždí tolik cizinců. Muži Uru byli kdysi slavní bojovníci, můj otec byl z nich nejlepší. Nyní jsme jen poddaní, jako všichni ostatní.”

Povzdychla si a na dlouho se odmlčela. Kyra byla překvapená, když znovu začala mluvit.

“Naše město je protkáno vodními kanály,” pokračovala Dierdra. “Když jsem vyrůstala, sedávala jsem na hřebenu hory

a celé hodiny, někdy i dny, jsem pozorovala, jak připlouvají a odplouvají lodě. Připlouvaly k nám z celého světa, plápolaly na nich různé prapory, plachty a barvy. Přivážely koření, hedvábí, zbraně a různé lahůdky – někdy dokonce i zvířata. Dívala jsem se na přicházející a odcházející lidi a přemýšlela jsem o jejich životech. Zoufale jsem se chtěla stát jedním z nich.”

Usmála se, což bylo neobvyklé, oči ji zářily jak si jasně rozpomínala.

“Mívala jsem sen,” řekla Dierdra. “Až dospěji, nastoupím na jednu z těch lodí a odpluji někam do cizí země. Najdu svého prince a budeme žít někde na velkém ostrově a ve velkém hradu. Kdekoli jinde, jen ne v Escalonu.”

Kyra pohlédla na Dierdru a uviděla, že se usmívá.

“A teď?” zeptala se Kyra.

Dierdrina tvář poklesla, jak se podívala dolů na sních a její výraz se najednou naplnil smutkem. Jen zakroutila hlavou.

“Už je příliš pozdě,” řekla Dierdra. “Potom, co mi udělali.”

“Nikdy není příliš pozdě,” řekla Kyra, která ji chtěla utěšit.

Ale Dierdra jen zakroutila hlavou.

“To byly sny nevinné dívky,” řekl a její hlas byl plný výčitek svědomí. “Ta dívka už je dávno pryč.”

Kyra ke své přítelkyni pocítila smutek a pokračovaly v tichosti, hlouběji a hlouběji do lesa. Chtěla jí odlehčit od bolesti, ale nevěděla jak. Přemýšlela o bolesti, s jakou někteří lidé žili. Cože jí to jednou řekl její otec? Nenech se zmást lidskými tvářemi. Všichni žijeme životy tichého zoufalství. Někteří to

ukrývají lépe než jiní. Pociťuj ke všem soucit, i když neuvidíš žádný důvod, který by byl zvenku viditelný.

“Nejhorší den v mém životě,” pokračovala Dierdra, “byl, kdy můj otec přijal pandesianské právo, kdy dovolil těm lodím vplout do našich průplavů a nechal ty muže, ať sníží naše vlajky. Byl to dokonce ještě smutnější den, než když jim dovolil, aby si mě vzali.”

Kyra to moc dobře chápala. Chápala tu bolest, kterou Dierdra prošla, ten pocit zrady.

“A až se vrátíš?” zeptala se Kyra. “Navštívíš svého otce?”

Dierdra sklopila bolestně zrak. Potom konečně řekla: “Stále je to můj otec. Udělal chybu. Jsem si jistá, že si neuvědomil, co se se mnou stane. Myslím, že už nikdy nebude stejný, až se dozví, co se stalo. Chci mu to říci. Z očí do očí. Chci, aby pochopil tu bolest, kterou jsem cítila. Jeho zradu. Musí pochopit, co se stane, když muži rozhodnou o osudu žen.” Otřela si slzu. “Kdysi býval mým hrdinou. Nerozumím, jak mě mohl dát jen tak pryč.”

“A nyní?” zeptala se Kyra.

Dierdra zakroutila hlavou.

“Už ne. Už jsem skoncovala s tím vidět muže jako hrdiny. Najdu si jiné hrdiny.”

“A co ty?” zeptala se Kyra.

Dierdra se na ni zmateně podívala.

“Co tím myslíš?”

“Proč hledat někde jinde, než u sebe?” zeptala se Kyra. “Cožpak nemůžeš být sama sobě hrdinou?”

Dierdra se zasmála.

“A proč bych měla?”

“Ty jsi pro mě hrdina,” řekla Kyra. “Co sis tam vytrpěla – to bych já nedokázala. Tys přežila. A co víc – jsi zpět na nohou a dokonce se ti daří. To z tebe v mých očích dělá hrdinku.”

Zdálo se, že Dierdře o jejích slovech přemýšlí a pak pokračovali v tichosti.

“A ty Kyro?” zeptala se konečně Dierdra. “Řekni mi něco o sobě.”

Kyra pokrčila rameny a přemýšlela.

“A co bys chtěla vědět?”

Dierdra si odkašlala.

“Řekni mi o tom drakovi. Co se tam stalo? Nikdy jsem nic takového neviděla. Proč za tebou přišel?” Zaváhala. “Kdo jsi?”

Kyra byla překvapená, když v hlase své přítelkyně zaslechla strach. Rozmýšlela se nad svými slovy, chtěla odpovědět pravdivě a přála si, aby tu odpověď znala.

“Já nevím,” nakonec pravdivě odpověděla. “Předpokládám že to je to, co teprve zjistím.”

“Ty nevíš?” naléhala Dierdra. “Drak se vrhne střemhlav z nebe, aby za tebe bojoval a ty nevíš proč?”

Kyra přemýšlela nad tím, jak bláznivě to znělo, ale přesto nemohla než zavrtět hlavou. Reflexivně se podívala na nebe a mezi zkroucenými větvemi doufala, že zahlédne známku Thea.

Ale neviděla nic než přítmí. Nezaslechla žádného draka a její pocit samoty se prohloubil.

“Ty víš, že jsi jiná, že ano?” naléhala Dierdra.

Kyra pokrčila rameny, hořely jí tváře a cítila se v rozpacích. Přemýšlela, zda se na ni její přítelkyně dívá jako na nějakého podivína.

“Kdysi jsem si bývala vším tak jistá,” odpověděla Kyra. “Ale nyní... já už skutečně nevím.”

Pokračovali v jízdě další dlouhé hodiny, opět se ponořily do příjemného mlčení, někdy cválaly, když se les otevřel, jindy byl les tak hustý, že musely seskočit z koně a svá zvířata vést. Kyra se cítila celou dobu napjatá. Cítila se jako by mohly být kdykoli napadeny, nikdy se v tomto lese nemohla uvolnit. Nevěděla, co ji bolelo více: zima nebo hlad, z kterého jí kručelo v břiše. Její svaly bolely a necítila své rty. Cítila se mizerně. Jen stěž si byla schopná představit, že jejich mise teprve začala.

Po několika hodinách začal Leo kňučet. Byl to zvláštní zvuk – ne jeho obvyklé kňučení, ale takové, které vydával, když cítil jídlo. V ten okamžik Kyra také něco ucítila – a Dierdra se otočila tím samým směrem a hleděla.

Kyra vyhlížela lesem, ale neviděla nic. Jak zastavili a poslouchali, začala slyšet slabounký zvuk někde před sebou.

Kyra byla vzrušená nejen kvůli té vůni, ale byla také nervózní kvůli tomu, co to mohlo znamenat: někdo další byl v tomto lese s nimi. Vzpomněla si na otcovo varování a poslední, co si přála, byla konfrontace. Ne tady a ne nyní.

Dierdra na ni pohlédla.

“Umírám hladu,” řekla Dierdra.

Kyra také pociťovala záchvat hladu.

“Ať je to v takovou noc kdokoli,” odpověděla Kyra, “mám pocit, že se nebudou chtít dělit.”

“Máme dostatek zlata,” řekla Dierdra. “Třeba nám něco prodají.”

Ale Kyra zakroutila hlavou, měla nepříjemný pocit, zatímco Leo kňučel a olizoval se, bylo jasné, že byl také vyhladovělý.

“Nemyslím si, že je to rozumné,” řekla Kyra i přes ty bolesti v žaludku. “Měli bychom se držet své cesty.”

“A když nenajdeme nic k jídlu?” trvala Dierdra. “Můžeme tu všichni zahynout hlady. A naši koně také. Může to trvat celé dny a toto může být naše jediná šance. A kromě toho se můžeme obávat jen máločeho. Ty máš své zbraně, já mám své, a máme Lea a Andora. Bude-li to nutné, můžeš někoho prostřelit třemi šípy ještě, než mrkne – a pak už můžeme být ty tam.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.